

**INFORMACJA
O DZIAŁALNOŚCI
WOJEWÓDZKIEGO SĄDU
ADMINISTRACYJNEGO
w GDAŃSKU
w ROKU 2020**

styczeń 2021 r.

Wstęp

W 2020 roku w związku z ograniczeniami wprowadzonymi rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 9 października 2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii (Dz. U., poz. 1758 ze zm.), na podstawie art. 15zsz⁴ ust. 3 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U., poz. 374 ze zm.) Prezes Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku zarządził istotne zmiany dotyczące prowadzenia rozpraw, przyjmowania interesantów oraz systemu pracy.

W zmienionych warunkach Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku działał nieprzerwanie; trudności organizacji pracy związane ze stanem epidemii nie wpłynęły na wyniki pracy. W sprawozdaniu dotyczącym działalności Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku w 2020 r. przedstawione zostały informacje statystyczne oraz wybrane orzeczenia.

W 2020 r. ponownie na stanowisko Prezesa WSA w Gdańsku został powołany sędzia NSA Zbigniew Romała, pełniący również obowiązki Przewodniczącego Wydziału I. Funkcję Wiceprezesa powierzono sędzi WSA Jolancie Górskiej, pełniącej również obowiązki Przewodniczącej Wydziału II. Przewodniczącym Wydziału III jest sędzia NSA Jacek Hyla, a Przewodniczącą Wydziału Informacji Sądowej – sędzia NSA Joanna Zdzenicka-Wiśniewska.

W dniu 31 grudnia 2020 r. w WSA w Gdańsku orzekały 23 osoby, w tym 7 sędziów NSA, 15 sędziów WSA i 1 asesor.

W roku 2020 w WSA w Gdańsku zatrudnionych było 5 referendarzy, 18 asystentów sędziego oraz 61 urzędników i innych pracowników sądu.

Niezmiennie priorytetami w pracy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku były wysoki poziom orzecznictwa i dbałość o jego jednolitość, poszanowanie reguł procesowych i sprawność postępowania.

Wpływ spraw

W 2020 roku do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku wpłynęło 3821 spraw (sprawy SA, SAB i SO), z czego do Wydziału I - 1242 sprawy, do Wydziału II – 1081 spraw, a do Wydziału III – 1498 spraw.

Wpływ skarg z uwzględnieniem rodzajów spraw w porównaniu do roku poprzedniego przedstawiono w tabeli 1.

Tabela nr 1

Wpływ skarg w latach 2019 - 2020 z uwzględnieniem rodzajów spraw:

Lp.	Symbol sprawy	Rodzaj spraw	Wpływ w roku	
			2019	2020
1	601	Budownictwo, nadzór architektoniczno-budowlany i specjalistyczny, ochrona przeciwpożarowa	336	292
2	602	Ceny, opłaty, stawki taryfowe, nieobjęte symbolem 611	2	0
3	603	Utrzymanie i ochrona dróg publicznych i innych dróg ogólnodostępnych, ruch na tych drogach, koleje, lotnictwo cywilne, przewozy, żegluga morska i śródlądowa	131	175
4	604	Działalność gospodarcza, w tym z udziałem	22	52

Lp.	Symbol sprawy	Rodzaj spraw	Wpływ w roku	
			2019	2020
		podmiotów zagranicznych		
5	605	Ewidencja ludności, dowody tożsamości, akty stanu cywilnego, imiona i nazwisko, obywatelstwo, paszporty	30	27
6	606	Sprawy z zakresu geologii i górnictwa	2	4
7	607	Gospodarka mieniem państwowym i komunalnym, w tym gospodarka nieruchomościami nierolnymi	63	59
8	608	Energetyka i atomistyka	1	0
9	609	Gospodarka wodna, w tym ochrona wód, budownictwo wodne, melioracje, zaopatrzenie w wodę	74	110
10	611	Podatki i inne świadczenia pieniężne, do których mają zastosowanie przepisy Ordynacji podatkowej, oraz egzekucja tych świadczeń pieniężnych	1819	1147
11	612	Sprawy geodezji i kartografii	33	24
12	613	Ochrona środowiska i ochrona przyrody	96	107
13	614	Oświata, szkolnictwo wyższe, nauka, działalność badawczorozwojowa i archiwa	37	49
14	615	Sprawy zagospodarowania przestrzennego	185	338
15	616	Rolnictwo i leśnictwo, w tym gospodarowanie nieruchomościami rolnymi i leśnymi, ochrona gruntów rolnych i leśnych, gospodarka łowiecka, rybołówstwo oraz weterynaria, ochrona zwierząt	40	12
16	617	Uprawnienia do wykonywania określonych czynności i zajęć	2	3
17	618	Wywłaszczanie i zwrot nieruchomości	87	151
18	619	Stosunki pracy i stosunki służbowe, sprawy z zakresu inspekcji pracy	60	26
19	620	Ochrona zdrowia, w tym sprawy dotyczące chorób zawodowych, zakładów opieki zdrowotnej, uzdrowisk, zawodu lekarza, pielęgniarstwa, położnictwa, aptekarstwa i nadzoru sanitarnego	15	35
20	621	Sprawy mieszkaniowe, w tym dodatki mieszkaniowe	20	26
21	623	Dozór techniczny, miary i wagi, badania i certyfikacje, normalizacja, sprawy jakości	0	0
22	624	Powszechny obowiązek obrony kraju	3	14
23	626	Ustrój samorządu terytorialnego, w tym referendum gminne	53	41
24	627	Cudzoziemcy, repatrianci, nabycie nieruchomości przez cudzoziemców	11	193
25	629	Sprawy mienia przejętego z naruszeniem prawa	6	1
26	630	Obrót towarami z zagranicą, należności celne i ochrona przed nadmiernym przywozem towaru na polski obszar celny	305	183
27	631	Wytwarzanie i obrót bronią i materiałami wybuchowymi	1	1
28	632	Pomoc społeczna	352	407

Lp.	Symbol sprawy	Rodzaj spraw	Wpływ w roku	
			2019	2020
29	633	Zatrudnienie i sprawy bezrobocia	16	10
30	634	Sprawy kombatantów, świadczenia z tytułu pracy przymusowej	25	10
31	636	Kultura i sztuka, w tym sprawy działalności kultury i twórczości biblioteki, ochrona zabytków i muzea, sprawy związane z ochroną praw autorskich i pokrewnych	7	14
32	645	Sprawy nieobjęte symbolami podstawowymi 601 - 644 oraz od 646 - 652	40	27
33	648	Sprawy z zakresu informacji publicznej i prawa prasowego	117	96
34	649	Sprawy dotyczące poświadczenia bezpieczeństwa oraz z zakresu ochrony informacji niejawnych	1	0
33	652	Sprawy ubezpieczeń zdrowotnych	5	2
34	653	Środki publiczne nieobjęte innymi symbolami	82	92
35	655	Subwencje unijne, fundusze strukturalne i regulacja rynków branżowych	82	64
36	638	Sprawy egzekucji administracyjnej; egzekucja obowiązków o charakterze niepieniężnym	26	39
37	639	Skargi na uchwały organów jednostek samorządowych	171	177
38	640	Skargi organów nadzoru na uchwały organów jednostek samorządowych	13	7
39	641	Rozstrzygnięcia nadzorcze	14	14
40	642	Skargi na akty prawa miejscowego wojewodów i organów administracji niezespólonej oraz na niewykonywanie przez nich czynności nakazanych prawem wnoszone w trybie art. 44 ust. 1 i art. 45 ust. 1 ustawy o adm. rządowej w województwie	1	0
41	644	Środki zapewniające wykonanie orzeczeń Sądu	5	4
42	656	Interpretacje podatkowe	134	92
44	658	Skargi na niewykonanie w określonym terminie czynności wynikających z przepisów odrębnych	204	360
45	659	Skargi na przewlekłe prowadzenie postępowania przez organy administracji publicznej	31	54

Postępowanie sądowe

W 2020 roku załatwiono łącznie 3714 spraw (SA, SAB i SO), z czego na rozprawach rozpoznano 1233 skargi, a na posiedzeniach niejawnych 2481 spraw, w tym 314 skarg na bezczynność organów. Wśród spraw załatwionych na posiedzeniach niejawnych 961 spraw rozpoznano w trybie uproszczonym. Do rozpatrzenia łącznie pozostało 1417 spraw, w tym 141 spraw SAB.

Dla porównania w roku 2019 załatwiono łącznie 3832 sprawy, w tym 238 skargi na bezczynność organu.

Ruch spraw w poszczególnych Wydziałach ilustrują tabele 2 i 3.

Tabela 2
Ruch spraw

Wydział I

Rodzaj spraw	Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło	Załatwiono				Zamknięto	Pozostało na okres następny
			Łącznie	na rozprawie	w tym			
					na posiedzeniu niejawnym	ogółem		
SA	742	1226	1508	631	797	500	80	460
SAB	2	13	15	0	13	4	2	0
SO	0	3	2	0	2	0	0	1
Razem	744	1242	1525	631	812	504	82	461

Wydział II

Rodzaj spraw	Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło	Załatwiono				Zamknięto	Pozostało na okres następny
			Łącznie	na rozprawie	w tym			
					na posiedzeniu niejawnym	ogółem		
SA	316	927	905	200	686	370	19	338
SAB	24	138	110	1	109	70	0	52
SO	2	16	11	0	11	0	0	7
Razem	342	1081	1026	201	806	440	0	397

Wydział III

Rodzaj spraw	Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło	Załatwiono				Zamknięto	Pozostało na okres następny
			Łącznie	na rozprawie	w tym			
					na posiedzeniu niejawnym	ogółem		
SA	204	1223	958	401	553	365	4	469
SAB	16	263	190	0	188	42	2	89
SO	4	12	15	0	15	0	0	1
Razem	224	1498	1163	401	756	407	6	559

Tabela 3
Załatwienie skarg na akty i inne czynności w latach 2019-2020

Lp.	Rodzaj załatwionej skargi	2019			2020		
		Wpływ	Załatwiono wyrokiem		Wpływ	Załatwiono wyrokiem	
			Ogółem	Uwzględniono		Ogółem	Uwzględniono
1	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności ministrów, centralnych organów administracji rządowej i innych naczelnych organów	200	130	54	140	124	48
2	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności samorządowych kolegiów odwoławczych	1264	920	291	1149	857	324
3	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności terenowych organów administracji rządowej	633	429	150	701	451	143
4	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności organów administracji skarbowej	1402	871	136	985	762	115
5	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności innych organów - dotyczy także podmiotów niebędących organami administracyjnymi	228	99	27	203	111	49

Postępowanie uproszczone

Tabela 4

Rozpoznanie wniosków o przeprowadzenie postępowania w trybie uproszczonym w latach 2019-2020

Lp.	Wydziały	I		II		III	
		2019	2020	2019	2020	2019	2020
1.	liczba wniosków, w tym skierowane przez Sąd z urzędu	370	329	292	233	149	360
2.	liczba spraw zakończonych wyrokiem	341	359	245	308	118	288
3.	liczba spraw skierowanych na rozprawę	1	50	39	17	19	73

Postępowanie mediacyjne

W 2020 r. nie zarejestrowano wniosków o przeprowadzenie postępowania mediacyjnego.

Budynki

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku dysponuje majątkiem, w którego skład wchodzi:

- a/ nieruchomości położone w Gdańsku przy al. Zwycięstwa nr 16/17, stanowiące własność Skarbu Państwa, będące w trwałym zarządzie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku, tj. działka nr 229 o pow. 2639 m², zabudowana budynkiem biurowym o pow. użytkowej 2098,60 m², oraz działki nr 228/1 i nr 228/2 o pow. 2039 m² zabudowane budynkiem biurowym o pow. użytkowej 1606,90 m²;
- b/ nieruchomość położona w Gdańsku przy al. Zwycięstwa nr 21, stanowiąca własność Skarbu Państwa, będąca w trwałym zarządzie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku, tj. działka nr 220, o powierzchni 2470 m², zabudowana budynkiem biurowym o pow. użytkowej 714 m², (+ garaż 45 m²).

Sprzęt komputerowy

W 2020 r. dokonano zakupu:

1. materiałów eksploatacyjnych:
 - akumulatory do zasilaczy awaryjnych (20 szt.)
 - dyski zewnętrzne USB (5 szt.)
 - pendrive szyfrowane 32 Gb (25 szt.);
 - dyski do rozbudowy napędów NAS (8 szt.)
 - karta sieciowa zewnętrzna USB (3 szt.)
 - tonery
 - kable komputerowe
2. sprzętu komputerowego:
 - komputery wraz z oprogramowaniem biurowym (9 szt.)
 - notebooki dla sędziów delegowanych i asystentów (4 szt.)
 - terminale do wideokonferencji (2 szt.)
 - monitory 24" (10 szt.)
 - skaner biurkowy wraz z oprogramowaniem OCR (1 szt.)
 - urządzenie wielofunkcyjne kolorowe (1 szt.)
 - drukarki biurkowe (10 szt.)
 - drukarki do kodów kreskowych do systemu EZD (2 szt.)
 - dysk NAS do sieci komputerowej WSA Gdańsk (2 szt.)
 - podpis kwalifikowany dla pracowników WSA Gdańsk (34 szt.)

Wydział Informacji Sądowej

Pracownicy Wydziału Informacji Sądowej Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku, realizując powierzone zadania określone rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 5 sierpnia 2015 r. – Regulamin urzędowania wojewódzkich sądów administracyjnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1177), udzielali na bieżąco, bezpośrednio w sekretariacie oraz telefonicznie (średnio 25 telefonów dziennie) informacji o toczących się postępowaniach, o właściwości Sądu, o środkach zaskarżenia, a także udzielali wskazówek w celu prawidłowego wypełniania formularzy wniosków o przyznanie prawa pomocy. W ramach wykonywania zadań Wydziału Informacji Sądowej udostępniali również akta

spraw stronom i uczestnikom postępowania, wydawali kserokopie i odpisy wnioskowanych dokumentów z akt sądowych i administracyjnych.

Wykonując zadania powierzone Zarządzeniem Nr 9 Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie utworzenia Centralnej Bazy Orzeczeń i Informacji o Sprawach sądów administracyjnych i udostępnienia orzeczeń przez Internet oraz w związku z pismem Prezesa NSA z dnia 12 lipca 2011r., nr V Inf/S 0310/1/11, Wydział Informacji Sądowej WSA w Gdańsku monitoruje prawidłowość anonimizowanych orzeczeń. W związku z wejściem w życie Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE w przypadku stwierdzenia podczas kontroli ujawnienia danych osobowych Wydział Informacji Sądowej informuje Prezesa, kierowników wydziałów orzecznich oraz dodatkowo Inspektora Danych Osobowych o nieprawidłowościach.

W 2020 r. Wydział Informacji Sądowej objął patronatem organizację praktyk dla 17 aplikantów aplikacji prokuratorskiej oraz 7 aplikantów aplikacji sędziowskiej, które odbyły się na podstawie porozumienia z dnia 5 grudnia 2012 r. w sprawie odbywania praktyk przez aplikantów aplikacji sędziowskiej i prokuratorskiej.

Zgodnie z zawartym w dniu 6 października 2011 r. porozumieniem o współpracy w zakresie prowadzenia praktyk zawodowych dla studentów Wyższej Szkoły Administracji i Biznesu im. Eugeniusza Kwiatkowskiego w Gdyni Wydział Informacji Sądowej WSA w Gdańsku w 2020 r. podjął czynności związane z organizacją praktyk studenckich dla jednej studentki tej uczelni.

Na podstawie Zarządzenia Nr 24/2019 Prezesa WSA w Gdańsku Przewodniczącej Wydziału Informacji Sądowej zostały powierzone obowiązki Kierownika szkolenia stażu urzędniczego. W 2020 r. staż urzędniczy odbyły dwie osoby.

W 2020 roku zasoby biblioteki sądowej zostały powiększone o 26 tytułów książkowych (91 egzemplarzy).

Porównanie obciążenia Wydziału Informacji Sądowej w latach 2019-2020 ilustruje poniższe zestawienie:

Lp.		2019	2020
1.	Udostępnienie akt interesantom	874	517
2.	Wnioski o udostępnienie informacji publicznej	45	42
3.	Skargi, wnioski i petycje:	60	108
5.	Zamówienia biblioteczne	29	26
6.	Praktyki studenckie	6	1
	Praktyki aplikantów prokuratorskich	6	24
8.	Udostępnianie wyroków wydanych na posiedzeniu niejawn	767	1351

Pozaorzecznicza działalność Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku

Udział sędziów WSA w Gdańsku w naradach i szkoleniach

Lp.	Opis uroczystości/spotkania	Organizator	Data	Miejsce	Uczestnicy
1.	Konferencja szkoleniowa	Naczelny Sąd Administracyjny	31.01.2020	Warszawa	Sędzia WSA Mariola Jaroszevska Sędzia WSA Diana Trzcńska Sędzia WSA Dariusz Kurkiewicz

Wybrane orzeczenia wydane w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Gdańsku w 2020 roku

PROBLEMY PROCEDURALNE

1. Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2020 r., poz. 1325 ze zm. – dalej O.p.)

I SA/Gd 618/20

Zgodnie z art. 151 § 1 O.p., jeżeli pod adresem spółki została odebrana skierowana do niej korespondencja, to na spółce ciąży obowiązek wykazania, że powyższy dowód doręczenia nie potwierdza tego faktu oraz że obowiązkiem osoby prawnej jest takie zorganizowanie odbioru korespondencji, by w jej siedzibie dokonywała tego osoba upoważniona. Listonosz nie ma obowiązku legitymowania osoby, której doręcza pismo przeznaczone dla osoby prawnej albo jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej w lokalu ich siedziby lub w miejscu prowadzenia działalności. Wystarczy, że na uprawnienie danej osoby do odbioru korespondencji wskazują okoliczności towarzyszące doręczeniu, w tym m.in. dysponowanie odpowiednią pieczęcią i podpisanie dowodu doręczenia.

Uprawnienie do odbioru korespondencji nie musi być oparte na zasadzie udzielonego w tym zakresie odrębnego umocowania, czy innego związania osoby odbierającej z adresatem korespondencji, chociażby w postaci stosunku pracy. W orzecznictwie przyjmuje się, że przez osobę upoważnioną do odbioru pism należy rozumieć nie tylko osobę, która ma specjalne upoważnienie w tym zakresie, ale również każdą osobę, która ze względu na funkcję wykonywaną w organizacji adresata jest regulaminowo lub zwyczajowo uprawniona do odbioru pism.

I SA/Gd 1984/19

Zawarte w uchwale NSA z dnia 29 czerwca 2009 r., sygn. akt I FPS 9/08 stwierdzenie, że przepis art. 70 § 1 O.p. ma zastosowanie również do rozliczeń, w których obowiązek podatkowy w podatku od towarów i usług przekształcił się w kwotę zwrotu różnicy podatku, kwotę zwrotu podatku naliczonego lub różnicy podatku, a „termin przedawnienia takiej kwoty zaczyna biec od końca roku kalendarzowego, w którym upłynął termin zwrotu podatku, czyli z pierwszym dniem następnego roku, a kończy się z upływem 5 lat”. Sąd wskazał, że zgodnie z art. 70 § 1 O.p., w przypadku gdy kwota podatku naliczonego, o której mowa w art. 86 ust. 2, jest w okresie rozliczeniowym wyższa od kwoty podatku należnego, a podatnik korzysta z prawa do obniżenia o tę różnicę kwoty podatku należnego za następny okres (tzw. pośredni zwrot różnicy podatku), zwrot ten przedawnia się z upływem 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym nastąpił ten zwrot, tzn. podatnik dokonał jego rozliczenia w deklaracji za dany okres (miesiąc) w formie przeniesienia jej do rozliczenia w następnym okresie (miesiącu).

Przy rozliczeniach za miesiące od stycznia do listopada, zgodnie z art. 99 ust. 1 u.p.t.u., terminem tym jest moment złożenia deklaracji w terminie do 25. dnia miesiąca następującego po każdym kolejnym miesiącu (z dniem tym upływa termin do rozliczenia zobowiązania lub zwrotu podatku, tzn. różnica podatku zostaje rozliczona niezależnie od wyniku tego rozliczenia), co oznacza, że w przypadku tych miesięcy bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od 1 stycznia następnego roku kalendarzowego. Natomiast w odniesieniu do grudnia, którego termin do rozliczenia zobowiązania lub zwrotu podatku upływa z dniem 25 stycznia, bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od 1 stycznia następnego roku kalendarzowego.

I SA/Gd 450/20

Do zakresu umocowania tymczasowego pełnomocnika szczególnego ustanowionego na podstawie art. 138n § 1 w zw. z art. 138m O.p. należy czynność podejmowana do czasu wydania ostatecznego orzeczenia kończącego postępowanie przed organami podatkowymi. W świetle powyższego aktywność skarżącego związana z pisemnym wystąpieniem do organu o ustanowienie kuratora w postępowaniu zainicjowanym wniesioną przez niego skargą do sądu administracyjnego, niezależnie od ich celowości ze względu na interes podmiotu reprezentowanego, nie stanowi nakładu pracy, który może być uwzględniany w miarkowaniu wynagrodzenia.

W postępowaniu sądowoadministracyjnym art. 250 § 2 p.p.s.a., w brzmieniu obowiązującym od 15 sierpnia 2015 r., daje sądowi podstawę do obniżenia „w uzasadnionych przypadkach” minimalnego wynagrodzenia wyznaczonemu z urzędu pełnomocnikowi. Takiej wyraźnej podstawy prawnej brakuje w przepisach O.p. Mimo to, w orzecznictwie prezentowany jest pogląd, że organ podatkowy ma prawo miarkować wynagrodzenie tymczasowego pełnomocnika szczególnego, biorąc pod uwagę niezbędny nakład pracy tego podmiotu, a także charakter sprawy i wkład pracy pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia.

Pełnomocnik ustanowiony w ramach przyznanego stronie prawa pomocy otrzymuje wynagrodzenie jedynie w związku z faktycznym (rzeczywistym) udzieleniem pomocy prawnej.

W ocenie Sądu dorobek orzeczniczy ukształtowany na tle uregulowań dotyczących prawa pomocy powinien znaleźć zastosowanie również do ustalenia wynagrodzenia doradcy podatkowego, wyznaczonego tymczasowym pełnomocnikiem szczególnym na podstawie art. 138n § 3 O.p.

Sąd zwracał uwagę, że odpowiednie stosowanie art. 250 § 2 p.p.s.a. wymaga wykazania przesłanek obniżenia wynagrodzenia. Zasadą jest zatem przyznanie wynagrodzenia na poziomie określonym w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z 2018 r., wyjątkowo możliwe jest obniżenie wynagrodzenia.

I SA/Gd 1959/19

W rozpoznawanej sprawie organy podatkowe stwierdziły, że wystawione przez podatnika faktury VAT nie dokumentowały wewnątrzspółnotowej dostawy towarów, opodatkowanej według stawki 0% lecz stanowiły dostawę krajową, którą należało opodatkować podatkiem od towarów i usług według stawki 23%.

Sąd odpowiadając na stawiany przez stronę zarzut wskazał, że stwierdzenie faktu sporządzenia określonych dokumentów tym samym charakterem pisma, nie wymaga każdorazowo dopuszczenia dowodu z opinii biegłego grafologa. Zestawienie dwóch dokumentów i wizualne porównanie charakterów pism, które już na pierwszy rzut oka wykazują istotne podobieństwa pozwala stwierdzić, czy pisma mogły zostać sporządzone przez tę samą osobę. Tej prostej oceny może przy tym dokonać każda osoba posiadająca przeciętne zdolności w zakresie postrzegania i oceny zarejestrowanych postrzeżeń. Dopiero w przypadku zaistnienia uzasadnionych, istotnych wątpliwości co do tego, czy pisma zostały sporządzone przez tę samą osobę zasadne byłoby skorzystanie z opinii biegłego specjalisty.

I SA/Gd 1458/19

W sprawie ze skargi na interpretację indywidualną w przedmiocie przepisów podatku od towarów i usług Sąd stanął na stanowisku, że istotne jest prawidłowe ustalenie treści wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej. Zakres postępowania interpretacyjnego wyznacza bowiem zaprezentowany przez wnioskodawcę w sposób wyczerpujący stan faktyczny (zdarzenie przyszłe), odnoszące się do niego pytania interpretacyjne oraz stanowisko prawne wnioskodawcy (art. 14 § 3 O.p.).

Treść sformułowanego przez stronę skarżącą wniosku nakazywała przyjąć, że dokonując oceny prawnej jej stanowiska organ interpretacyjny zobowiązany był ustosunkować się również do kwestii prawidłowości kwalifikacji świadczonych przez nią usług wynajmu, transportu, montażu i demontażu rusztowań na statku w świetle PKWiU. W ocenie Sądu stanowisko organu przyjmujące, że kwestia oceny prawidłowości klasyfikacji statystycznej wskazanej we wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej co do zasady nie mieści się w ramach postępowania o wydanie interpretacji przepisów prawa podatkowego, o którym mowa w art.14b § 1 O.p., było nieprawidłowe. W świetle stanu faktycznego, pytania i stanowiska strony, zasadnicze znaczenie miało prawidłowe zaklasyfikowanie wykonywanych przez stronę skarżącą usług ze względu na treść art. 17 ust. 1 pkt 8 i ust. 1h u.p.t.u., co też strona podkreśliła we wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej, więc organ, wydając interpretację indywidualną i przyjmując, że nie obejmuje ona oceny prawidłowości wskazanego grupowania PKWiU, naruszył przepis art. 14b § 1 O.p.

I SA/Gd 270/20

Sąd stanął na stanowisku, że zgodnie z zasadą dwuinstancyjności postępowania podatkowego organ odwoławczy, uchylając decyzję w całości i przekazując sprawę organowi I instancji do ponownego rozpoznania, ma obowiązek powstrzymać się od jakichkolwiek wiążących wypowiedzi w zakresie prawidłowości rozstrzygnięcia. Decyzja wydana na podstawie art. 233 § 2 O.p. nie może odnosić się do zasadności wartości merytorycznej rozstrzygnięcia organu I instancji. Uchylając decyzję do ponownego rozpoznania, organ odwoławczy nie mógł zatem czynić żadnych ocen, ani zajmować stanowiska przesądzającego o wyniku sprawy.

I SA/Gd 21/20

W przypadku interpretacji indywidualnych, w pojęciu „jakichkolwiek innych przyczyn braku możliwości wszczęcia postępowania” mieszczą się wszelkie okoliczności uniemożliwiające wydanie prawidłowej interpretacji indywidualnej, której istotą jest ocena stanowiska wnioskodawcy wraz z uzasadnieniem prawnym (art. 14c § 1 O.p.). Taka sytuacja zachodzi także wówczas, gdy przepisy prawa przewidują inny tryb dla uzyskania przez zainteresowanego określonej informacji. Przyczyną tej niemożności może być także samo zagadnienie przedstawione we wniosku o jej wydanie. W każdym z tych przypadków wystąpi „inna przyczyna” w rozumieniu art. 165a § 1 O.p., dla której postępowanie nie może być wszczęte.

I SA/Gd 2121/19

Aktem poddanym sądowej kontroli w sprawie była decyzja Dyrektora Izby Skarbowej utrzymująca w mocy decyzję tego organu odmawiającą wznowienia postępowania podatkowego.

W zaskarżonej decyzji organ doszedł do wniosku, że powołana we wniosku strony przesłanka wznowieniowa, o jakiej mowa w art. 240 § 1 pkt 5 O.p., nie wystąpiła, w związku z czym odmówił wznowienia postępowania na podstawie art. 243 § 3 tej ustawy. W ocenie Sądu powyższe potwierdza, że już na etapie badania dopuszczalności wniosku o wznowienie postępowania organ *de facto* dokonał oceny wystąpienia przesłanki wznowieniowej. W ocenie Sądu, przyjęcie stanowiska organu prowadziłoby do nieracjonalnego wniosku, że etap drugi obejmuje badanie tych samych elementów lub jest zbędny.

III SA/Gd 336/20

Rozpatrując skargę Prokuratora Rejonowego Sąd stwierdził nieważność pkt 1 rozdziału III załącznika 2 uchwały Rady Miasta w sprawie wprowadzenia Strefy Płatnego Parkowania oraz wysokości i sposobu pobierania opłat za parkowanie w pojazdów samochodowych na terenie gminy.

Dokonując analizy art. 47 O.p. w świetle art. 67 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 2077 ze zm.) Sąd stwierdził, że do ustalenia terminu płatności opłaty dodatkowej zastosować można odpowiednio jedynie art. 47 § 1 O.p. Tylko ten przepis, wskazujący termin liczony w dniach, może być odpowiednio stosowany, mimo że dotyczy terminu płatności w przypadku doręczenia decyzji. Żaden z przepisów art. 47 O.p., ujęty w §§ od 2 do 5, nie może być odpowiednio stosowany do terminu płatności przedmiotowej opłaty.

2. Ustawa z dnia 14 czerwca 1960 roku – Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz.U. z 2020 r, poz. 256 ze zm. – dalej k.p.a.)

W sprawie o sygn. akt **II SA/Gd 758/19** Sąd uchylił decyzję organu odwoławczego, z uwagi na to, że decyzją tą rozstrzygnięto tylko jedno odwołanie wniesione od decyzji organu I instancji, mimo że od decyzji tej wniesione zostały dwa odwołania przez dwie różne strony.

Sąd wyjaśnił, że zgodnie z brzmieniem art. 138 § 1 k.p.a., organ odwoławczy wydaje jedną decyzję, w której powinien rozstrzygnąć o wszystkich odwołaniach.

W sprawie **II SAB/Gd 40/20** skarga dotyczyła bezczynności organu, który pozostawił bez rozpoznania odwołanie wniesione za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej – poczty email, ze względu na brak uzupełnienia przez stronę braku formalnego polegającego na podpisaniu odwołania. Zdaniem organu, uzupełnienie tego braku, za pośrednictwem platformy ePUAP, gdzie dokument odwołania został dodany w formie załącznika do pisma ogólnego, nie było skuteczne,

gdyż podpis elektroniczny pod pismem ogólnym dotyczy wyłącznie treści zamieszczonych w formularzu ekranowym, a nie dodanych przez stronę załącznikach.

Sąd zgodził się z tym poglądem i oddalając skargę wskazał, że aby spełnić wymóg złożenia podpisu w formie wskazanej w art. 63 § 3a k.p.a. wymaga zawarcia treści odwołania w rubryce formularza elektronicznego pisma ogólnego do podmiotu publicznego "Treść pisma" lub w załączniku do pisma ogólnego oraz opatrzenia tego pliku osobnym podpisem elektronicznym, co jest możliwe przy użyciu udostępnionej obywatelom tzw. podpisywarki.

II SA/Gd 536/20

Rozpoznawany przez Sąd w sprawie sprzeciw dotyczył decyzji kasatoryjnej, w której organ odwoławczy stwierdził, że organ pierwszej instancji powinien ponownie przeprowadzić postępowanie wyjaśniające, a konkretnie – zbadać interes prawny osoby wnoszącej odwołanie, umożliwiającą przyznanie jej statusu strony.

Co do zasady przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego w całości jest niezbędne w sytuacji gdyby wydanie decyzji merytorycznej naruszyło zasadę dwuinstancyjności, np. ze względu na konieczność wyznaczenia innego kręgu stron postępowania. Jednocześnie jednak postępowanie przed organem wyższej instancji może zostać uruchomione tylko wskutek inicjatywy uprawnionego podmiotu (strony lub osoby działającej na prawach strony). Stwierdzenie więc przez organ odwoławczy, że wnoszący odwołanie nie jest stroną w rozumieniu art. 28 k.p.a. obliguje go do wydania decyzji o umorzeniu postępowania odwoławczego na podstawie art. 138 § 1 pkt 3 k.p.a., zaś przyjęcie do rozpoznania złożonego odwołania, oznacza, że zostało ono wniesione przez podmiot, który, w ocenie organu odwoławczego, był do tego uprawniony.

III SA/Gd 639/20

Skarżący przekroczył granicę Polski i powinien przebywać na 14 dniowej kwarantannie zgodnie z § 2 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 kwietnia 2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii (Dz. U. z 2020 r., poz. 697 ze zm.). Skarżący wystąpił do organu inspekcji sanitarnej o zwolnienie z kwarantanny.

Powiatowy Inspektor Sanitarny odmówił zwolnienia z obowiązku odbycia kwarantanny. Po rozpatrzeniu odwołania Wojewódzki Inspektor Sanitarny na podstawie art. 105 § 1 i art. 138 § 1 pkt 3 k.p.a. umorzył postępowanie odwoławcze. Wskazał przy tym, że skarżący powinien odbywać kwarantannę w terminie od dnia 27 kwietnia 2020 r. do dnia 10 maja 2020 r., a zatem obowiązkowa kwarantanna została już zakończona.

Sąd uchylił decyzję o umorzeniu postępowania uznając, że umorzenie postępowania odwoławczego może nastąpić wyłącznie w przypadku dostrzeżenia bezprzedmiotowości samego postępowania odwoławczego. W zasadzie są to dwie sytuacje: skuteczne cofnięcie odwołania oraz stwierdzenie przez organ odwoławczy, że wnoszący odwołanie nie jest stroną w rozumieniu art. 28 k.p.a. Nadto organ odwoławczy umarza postępowanie odwoławcze, jeżeli w toku postępowania na skutek zmiany przepisów określających właściwość instancyjną organ ten przestał być właściwy do rozpoznania odwołania od zaskarżonej decyzji. W ocenie Sądu nawet jeżeli upłynął okres obowiązkowej kwarantanny, brak było podstaw do umorzenia postępowania odwoławczego

3. Ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 2325 – dalej p.p.s.a.)

I SA/Gd 8/20

W rozpoznawanej sprawie postępowanie sądowe zostało wszczęte przed zainicjowaniem nadzwyczajnego postępowania o wznowienie postępowania.

Możliwość wznowienia postępowania podatkowego mimo uprzedniego wszczęcia postępowania sądoadministracyjnego nie jest równoznaczna z możliwością zakończenia postępowania wznowionego poprzez wydanie jednej z decyzji, wskazanych w treści art. 245 § 1 i § 2 O.p. Oznacza jedynie, że można rozpatrzyć sam wniosek o wznowienie, tj. wydać postanowienie o wznowieniu postępowania (art. 243 § 1 O.p.) albo decyzję o odmowie wznowienia postępowania (art. 243 § 3 O.p.). Sposób rozstrzygnięcia kolizji obu wskazanych postępowań należy rozwiązywać zgodnie ze wskazaniami, wynikającymi z wydanej na podstawie innego niż art. 240 O.p. przepisu prawa uchwały Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 5 czerwca 2017 r., II GPS 1/17.

Skoro w art. 56 p.p.s.a. ustawodawca wskazał, że w razie wniesienia skargi do sądu po wszczęciu postępowania administracyjnego w celu zmiany, uchylenia, stwierdzenia nieważności aktu lub wznowienia postępowania, postępowanie sądowe podlega zawieszeniu do czasu ich zakończenia, to należy a contrario przyjąć, iż nie ma podstaw do zawieszenia postępowania sądowego w sytuacji, gdy administracyjne postępowanie w trybie nadzwyczajnym zostało uruchomione po wniesieniu skargi.

I SA/Gd 1872/19

W ocenie Sądu zasadny był zarzut naruszenia art. 201 § 1 pkt 2 O.p. Kwestia ustalenia kręgu spadkobierców zmarłego podatnika ma kluczowe znaczenie dla wydania zgodnej z prawem decyzji o odpowiedzialności spadkobierców za zobowiązania podatkowe spadkodawcy. Deklaratoryjny charakter decyzji wydanej na podstawie art. 100 O.p. uzasadnia stwierdzenie, że pomimo istnienia w obrocie prawnym zarejestrowanego aktu poświadczenia dziedziczenia wszczęcie postępowania o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia w sprawie przyjęcia spadku powodowało konieczność zawieszenia postępowania podatkowego z uwagi na znaczenie postępowania cywilnego dla określenia kręgu spadkobierców.

Ewentualna możliwość wyeliminowania w odrębnie prowadzonym postępowaniu z obiegu prawnego powyższego aktu dziedziczenia, nie stanowiła dostatecznej podstawy do przyjęcia w tej sprawie, że powstało zagadnienia wstępne.

Zawieszenie postępowania podatkowego na podstawie art. 201 § 1 pkt 2 O.p., możliwe jest tylko wówczas, gdy organ prowadzący postępowanie podatkowe, jako organ czynnie legitymowany, występuje o rozstrzygnięcie zagadnienia wstępnego do innego organu lub sądu. Okoliczność uchylenia aktu poświadczenia dziedziczenia stanowi natomiast przesłankę do wznowienia postępowania podatkowego zakończonego decyzją ostateczną.

Na etapie postępowania sądoadministracyjnego został przedstawiony odpis postanowienia o zatwierdzeniu uchylenia się skarżącego od skutków niezłożenia w terminie oświadczenia o odrzuceniu spadku.

Ujawnione w toku postępowania sądoadministracyjnego naruszenia prawa dającego podstawę do wzruszenia postępowania administracyjnego skutkowało uwzględnieniem skargi na decyzję wydaną wadliwie w prowadzonym postępowaniu (art. 145 § 1 pkt 1 lit. b p.p.s.a.).

Sądowa kontrola decyzji administracyjnych polega na zbadaniu ich zgodności z przepisami prawa obowiązującymi w dniu wydania decyzji, oraz trafności zastosowanych przepisów do istniejącego w dacie podjęcia aktu stanu faktycznego sprawy. Innymi słowy, sąd administracyjny bierze pod uwagę stan prawny i faktyczny sprawy z chwili wydania zaskarżonego aktu. Jak jednak podkreśla się

w orzecznictwie (por. wyrok NSA z 13 lutego 2014 r. sygn. akt II OSK 2203/12, wyrok WSA w Kielcach z 5 września 2019 r., sygn. akt I SA/Ke 477/18) nie jest to zasada absolutna, gdyż w szczególnych przypadkach Sąd zobowiązany jest uwzględnić także zdarzenia prawne, które zaszły już w toku postępowania sądownoadministracyjnego.

Wyjątkiem od zasady, zgodnie z którą sąd administracyjny bierze pod uwagę stan prawny i faktyczny sprawy z chwili wydania zaskarżonego aktu jest sytuacja, gdy wyeliminowano z obrotu prawnego rozstrzygnięcie, na podstawie którego organ administracji publicznej wydał kolejną decyzję. Wyjątek od tej zasady stanowią zdarzenia przewidziane w art. 240 § 1 pkt 7 O.p., zgodnie z którym w sprawie zakończonej decyzją ostateczną wznawia się postępowanie, jeżeli decyzja została wydana na podstawie innej decyzji lub orzeczenia sądu, które zostały następnie uchylone, zmienione, wygaszone lub stwierdzono ich nieważność w sposób mogący mieć wpływ na treść wydanej decyzji.

W ocenie Sądu zmiana orzeczenia dotycząca kręgu spadkobierców, zgodnie z art. 240 § 1 pkt 7 O.p. stanowi przesłankę wznowienia postępowania podatkowego w sprawie dotyczącej odpowiedzialności za zobowiązania podatkowe spadkobiercy.

Powyższe stanowi podstawę zastosowania art. 145 § pkt 1 lit. b p.p.s.a., jako przesłanki uwzględnienia przez sąd administracyjny skargi. Powyższy przepis stanowi realizację zasady ekonomii procesowej. Wyeliminowanie decyzji z obrotu prawnego uprości i przyspieszy osiągnięcie celu, jakim jest zgodne z prawem rozstrzygnięcie sprawy podatkowej.

I SAB/Gd 6/20

Z treści art. 149 p.p.s.a. wynika, że wydanie przez organ decyzji lub innego aktu wyłącza co do zasady możliwość uwzględnienia skargi nawet wówczas, gdy ta decyzja lub akt podjęte zostały z naruszeniem terminu przewidzianego do ich wydania.

Sąd wskazał, że skarga na bezczynność nie może zostać uwzględniona, organ bowiem wydał przed jej wniesieniem rozstrzygnięcie w sprawie.

III SA/Gd 164/20

Rada Miasta w trybie autokontroli, w związku ze skargą wniesioną przez Prokuratora, stwierdziła nieważność zaskarżonej uchwały.

Sąd postanowił umorzyć postępowanie sądownoadministracyjne. Sąd stwierdził, że w sprawie, w której przedmiotem skargi uczyniono konkretny, precyzyjnie określony akt prawa miejscowego, Sąd nie mógł zastosować art. 135 p.p.s.a.

4. Ustawa z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 1427 ze zm. – dalej u.p.e.a.)

I SA/Gd 695/20

W rozpoznawanej sprawie przedmiotem oceny dokonanej na podstawie art. 10 § 4 u.p.e.a. był katalog świadczeń wyłączonych spod egzekucji.

Z treści art. 10 § 3 u.p.e.a. wynika, że egzekucji nie podlegają między innymi świadczenia rodzinne. Charakter prawny świadczeń rodzinnych należy oceniać zgodnie z definicją art. 1 c rozporządzenia 883/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego. Pojęcie świadczeń rodzinnych w powołanym rozporządzeniu obejmuje wszelkie świadczenia rzeczowe lub pieniężne, które mają odpowiadać wydatkom rodziny. Przyjęty w państwach Unii Europejskiej (art. 68 ust. 2 powołanego rozporządzenia nr 883/2004) mechanizm postępowania w przypadku zbiegu uprawnień do świadczeń w różnych państwach członkowskich nie może być pominięty w ocenie art. 10 § 4 u.p.e.a. Normy wskazujące pierwszeństwo organów oraz normy kolizyjne

powodują, że wypłata świadczenia rodzinnego w jednym kraju członkowskim wpływa na wysokość świadczenia wypłacanego w drugim kraju.

Wskazane rozporządzenie oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczące wykonywania rozporządzenia nr 883/2004 stanowią element porządku prawnego obowiązującego w Polsce i wprowadzają regulacje przeciwdziałające kumulacji świadczeń (por. wyrok WSA w Krakowie z 5 listopada 2019 r. sygn. akt III SA/Kr 906/19, wyrok WSA w Kielcach z 29 maja 2013 r. sygn. akt II SA/Ke 174/13).

Wbrew stanowisku organu przepis art. 10 § 2 u.p.e.a. nie może być przywoływany jako argument w ocenie istotnej w niniejszej sprawie, dotyczy bowiem świadczeń z tytułu emerytur i rent, czyli świadczeń samodzielnych, wypłacanych w pełnej wysokości przez każdy z krajów Unii Europejskiej. Brak analogicznego zapisu w odniesieniu do świadczeń rodzinnych nie daje podstawy do uznania, że poza katalogiem art. 10 § 4 u.p.e.a. jest świadczenie rodzinne wypłacane przez właściwy organ niemiecki.

W ocenie Sądu wyłączone spod egzekucji są również świadczenia rodzinne wypłacane obywatelom polskim przez właściwe organy innych krajów Unii Europejskiej.

I SA/Gd 1226/19

Kwestię sporną w sprawie stanowiło, czy organ egzekucyjny zobowiązany jest do zawieszenia postępowania egzekucyjnego w przypadku złożenia przez zobowiązanego wniosku o wstrzymanie wykonania decyzji stanowiącej podstawę wystawienia tytułów wykonawczych (art. 56 § 1 pkt 1 u.p.e.a.) oraz w przypadku wszczęcia postępowania w sprawie istnienia lub wysokości dochodzonej należności pieniężnej (art. 32a § 1 i 2 u.p.e.a.).

Sąd podzielił stanowisko organów egzekucyjnych, że samo złożenie wniosku o wstrzymanie wykonania rozstrzygnięcia nie stanowi podstawy do zawieszenia postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 56 § 1 pkt 1 u.p.e.a. Dopiero bowiem prawomocne, pozytywne rozstrzygnięcie w tym przedmiocie wywrze skutek w postaci konieczności zawieszenia postępowania egzekucyjnego.

Zdaniem Sądu, literalne brzmienie art. 32a § 1 u.p.e.a. wskazuje, że dotyczy on postępowań wszczętych „w sprawie istnienia lub wysokości dochodzonej należności pieniężnej”. A zatem, nie ma on zastosowania do postępowania wznowieniowego, czyli takiego, na które powołał się skarżący. Tym samym, wniesienie skargi o wznowienie postępowania sądowego nie skutkuje wstrzymaniem wykonania decyzji ostatecznej.

I SA/Gd 405/20

Spór w sprawie sprowadzał się do charakteru zastosowanego przez skarżącą środka prawnego i zakresu, w jakim poruszać się powinien organ egzekucyjny przy badaniu skargi złożonej w trybie art. 54 § 1 u.p.e.a.

Sąd podkreślił, że skarga na czynności egzekucyjne nie jest środkiem, którym można zwalczać czynności procesowe organu rozstrzygające o uprawnieniach i obowiązkach uczestników postępowania.

Sąd podzielił stanowisko organów egzekucyjnych o subsydiarności skargi na czynności egzekucyjne (zabezpieczające) organu egzekucyjnego. Skarga nie może stanowić konkurencyjnego środka w stosunku do zarzutów w sprawie prowadzenia egzekucji administracyjnej (art. 27 § 1 pkt 9 w zw. z art. 33 § 1 i 2 u.p.e.a.). Obalenie podjętej wobec dłużnika czynności egzekucyjnej w trybie skargi z art. 54 § 1 u.p.e.a. może nastąpić jedynie poprzez kwestionowanie sposobu i formy przeprowadzenia danej czynności.

WYDZIAŁ I ZOBOWIĄZANIA PODATKOWE

1. Ustawa z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (t.j. Dz.U. 2020r., poz. 1426 ze zm.– dalej u.p.d.o.f.)

I SA/Gd 384/20

W przedmiotowej sprawie organ podatkowy, określając podatnikowi wysokość zobowiązania podatkowego w podatku dochodowym od osób fizycznych za 2017 rok odmówił zastosowania tzw. ulgi abolicyjnej, o jakiej mowa w art. 27g ust. 2 u.p.d.o.f.

Rozstrzygając zaistniały spór Sąd stwierdził, że z uwagi na to, iż Polska nie zawarła z Brazylią umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania oraz mając na względzie, że podatnik nie zapłacił podatku za granicą, jego dochody podlegają opodatkowaniu wyłącznie w Polsce na zasadach ogólnych, tj. według skali podatkowej określonej w art. 27 ust. 1 u.p.d.o.f.

Zdaniem Sądu, skoro podatnik nie uiścił podatku od dochodów w państwie ich źródła (w Brazylii), nie będą mogły mieć zastosowania przepisy art. 27 ust. 9 albo 9a u.p.d.o.f., co w konsekwencji prowadzi do braku możliwości skorzystania z ulgi abolicyjnej, której celem jest zniesienie skutków stosowania mniej korzystnej dla podatników (w stosunku do metody wyłączenia z progresją) metody proporcjonalnego odliczenia określonej w ww. przepisie. Przepis art. 27g u.p.d.o.f. odsyła do przychodów z pracy, do których ma mieć zastosowanie art. 27 ust. 9 i 9a u.p.d.o.f., a zatem niezapłacenie podatku za granicą wyłącza zastosowanie ulgi abolicyjnej.

I SA/Gd 237/20

W przedmiotowej sprawie organy podatkowe zakwestionowały prawo podatnika do zaliczenia w ciężar kosztów uzyskania przychodu wydatków poniesionych na nabycie złomu uznając, że wystawione przez podatnika dokumenty (formularze nabycia) nie potwierdzały zaistnienia rzeczywistych transakcji gospodarczych.

Sąd rozpoznający skargę zgodził się co do zasady ze stroną skarżącą, że na gruncie u.p.d.o.f., niezbędnym elementem określenia podstawy opodatkowania z prowadzonej przez podatnika pozarolniczej działalności gospodarczej jest ustalenie wysokości kosztów uzyskania przychodu. Pomijanie przez organ podatkowy kosztów podatkowych, przy określaniu wysokości zobowiązania, należy postrzegać jako działanie nieprawidłowe. Niemniej jednak, zdaniem Sądu, wniosek taki należy odnieść wyłącznie do sytuacji, w której organ pomija koszty, które zostały rzeczywiście poniesione przez podatnika i odpowiednio udokumentowane. Nie stanowi naruszenia prawa sytuacja, w której określenie wysokości przychodu podlegającego opodatkowaniu następuje z pominięciem kosztów, albowiem z ustaleń poczynionych w trakcie postępowania podatkowego wynika, że bądź to nie zostały one przez podatnika poniesione, bądź też zakwestionowana dokumentacja księgową nie pozwala stwierdzić, czy zostały poniesione w kwotach zaewidencjonowanych. Podatnik nie może bowiem oczekiwać, że w każdym przypadku organ uwzględni jego twierdzenia o poniesieniu wydatku nawet, jeżeli brak jest dowodów na jego faktyczne poniesienie w określonej wysokości.

I SA/Gd 2179/19

W sprawie ze skargi na interpretację indywidualną w przedmiocie podatku dochodowego od osób fizycznych Sąd stanął na stanowisku, że w procesie wykładni prawa należy przejść kolejno etap wykładni językowej, systemowej i funkcjonalnej,

w celu wzmocnienia uzyskanego wyniku interpretacyjnego lub skorygowania rozumienia, jakie wynika z literalnego brzmienia przepisu. Wykładnia art. 10 ust. 1 pkt 8 u.p.d.o.f. nie może sprowadzać się do szukania sensu poszczególnych wyrazów, lecz powinna być połączona z analizą celu regulacji prawnej.

W ocenie Sądu, uwzględniając wyniki wykładni językowej, systemowej zewnętrznej, jak i celowościowej, uzasadnione prawnie było przyjęcie, że w przypadku rozwiązania umowy o dożywocie i powrotnego przejścia własności nieruchomości (udziału w nieruchomości) na dotychczasowego dożywotnika przy obliczeniu okresu pięciu lat od dnia nabycia nieruchomości do jej odpłatnego zbycia, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 8 u.p.d.o.f., uwzględnić należy zarówno okres od pierwotnego nabycia nieruchomości przez dożywotnika do dnia zawarcia umowy o dożywocie, jak i okres nabycia nieruchomości przez dożywotnika po rozwiązaniu umowy dożywocia do jej odpłatnego zbycia.

I SA/Gd 590/17

Spór, w ocenie Sądu, dotyczył prawa do skorzystania przez podatników z ulgi meldunkowej o której mowa w art. 21 ust. 1 pkt 126 lit. c i art. 21 ust. 21 u.p.d.o.f.

W ocenie Sądu z uwagi na brak określenia jakichkolwiek warunków dotyczących tak formy jak i treści oświadczenia o spełnieniu warunków ulgi meldunkowej, w każdej sprawie ocenie należy poddać całokształt okoliczności faktycznych w celu ustalenia, czy podatnik wyraził w jakikolwiek sposób swoją wolę o zamiarze skorzystania z tej ulgi. Przeanalizować należy wszystkie dokumenty, które zostały złożone do urzędu skarbowego, a wątpliwości należy tłumaczyć na korzyść podatnika.

2. Ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (t.j. Dz. U. 2020r. poz. 106 ze zm.– dalej u.p.t.u.)

I SA/Gd 460/20

W rozpoznawanej sprawie istota sporu wiązała się z odpowiedzią na pytanie, czy Gmina wykonując program usuwania azbestu działa w charakterze podatnika VAT oraz czy będzie miała prawo do odliczenia podatku naliczonego VAT, związanego z wydatkami na realizację tego projektu.

Sąd rozpoznając skargę uznał, że Gmina podejmując działania w celu usuwania azbestu z nieruchomości mieszkańców Gminy, nie występuje w charakterze przedsiębiorcy świadczącego usługi w warunkach rynkowych, skierowane do nieograniczonego grona zainteresowanych. Gmina realizując to przedsięwzięcie czyni to jako organ władzy publicznej, a ściślej jednostka samorządu terytorialnego, zgodnie z art. 164 ust. 1-3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w związku z art. 1, art. 2 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym.

Zdaniem Sądu, skoro Gmina organizując usuwanie i unieszkodliwienie wyrobów zawierających azbest z terenu administracyjnego Gminy nie występuje w charakterze podatnika VAT i nie świadczy na rzecz mieszkańców usług podlegających opodatkowaniu VAT, a nabytych od wykonawcy usług nie wykorzystuje do czynności opodatkowanych podatkiem VAT, to nie przysługuje jej prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego, wynikającego z faktury VAT dokumentującej nabycie towarów i usług związanych z realizacją tego zadania.

I SA/Gd 4/20

W przedmiotowej sprawie dokonywano dostawy towarów w ramach tzw. dostawy łańcuchowej o jakiej mowa w art. 7 ust 8 u.p.t.u. W łańcuchu dostaw jeden z podmiotów dokonywał dostaw na rzecz podatnika, wystawiając faktury VAT z wykazaną stawką

podatku jak dla dostawy krajowej. Na podstawie faktur VAT z wadliwie określoną stawką podatku VAT, podatnik dokonywał obniżenia podatku należnego o wykazany w tych fakturach podatek naliczony.

Rozstrzygając problem dopuszczalności pozbawienia podatnika prawa do odliczenia podatku naliczonego z faktur zawierających błędnie określoną wysokość podatku naliczonego Sąd stwierdził, że skorzystanie z prawa do odliczenia VAT jest ograniczone tylko do podatków należnych i nie może zostać rozszerzone na VAT nienależnie naliczony (zob. wyrok z dnia 14 czerwca 2017 r., Compass Contract Services, C-38/16, EU:C:2017:454, pkt 35, 36). Wynika z tego, że skorzystanie z tego prawa nie obejmuje VAT, który jest należny wyłącznie z tego względu, iż został wykazany na fakturze (zob. wyroki: z dnia 13 grudnia 1989 r., Genius, C-342/87, EU:C:1989:635, pkt 19; z dnia 6 listopada 2003 r., Karageorgou i in., od C-78/02 do C- 80/02, EU:C:2003:604, pkt 51).

Zdaniem Sądu, gdy druga dostawa w łańcuchu dwóch następujących po sobie dostaw skutkujących jednym transportem wewnątrzspółnotowym została błędnie rozpoznana jako dostawa wewnątrzspółnotowa, dokonujący tej dostawy na rzecz ostatecznego nabywcy nie może odliczyć kwoty podatku VAT nienależnie zapłaconego od towarów, które zostały mu dostarczone w ramach dostawy wewnątrzspółnotowej zwolnionej z podatku, na podstawie faktury przekazanej przez dostawcę z błędnie wykazaną stawką podatku VAT. Mechanizm odliczeń podatku VAT pozwala na odliczenie jedynie podatku należnego, a w przypadku dostawy wewnątrzspółnotowej wysokość takiego podatku, z uwagi na określoną dla WDT stawkę podatku, wynosi 0 zł.

Sąd stwierdził jednocześnie, że wówczas gdy podmiot gospodarczy znajdzie się w takiej sytuacji jak skarżący podatnik, może domagać się zwrotu podatku nienależnie zapłaconego podmiotowi gospodarczemu, który wystawił błędną fakturę, zgodnie z prawem krajowym (Wyrok TSUE z dnia 21 lutego 2018 r. C-628/16). Powołując się na wskazany wyrok TSUE Sąd doszedł do wniosku, że zgodny z zasadami neutralności i skuteczności jest system, w którym po pierwsze, sprzedawca towaru, który błędnie wpłacił VAT na rzecz organów podatkowych, może żądać jego zwrotu, a po drugie, nabywca tego towaru może wnieść przeciwko sprzedawcy powództwo cywilne o zwrot nienależnego świadczenia. W istocie system taki umożliwia temu nabywcy, który poniósł ciężar podatku wykazanego w fakturze w wyniku błędu, otrzymanie zwrotu kwot zapłaconych nienależnie (wyrok z dnia 26 kwietnia 2017 r., Farkas, C-564/15, wyrok z dnia 15 marca 2007 r., Reemtsma Cigarettenfabriken, C- 35/05 i przytoczone tam orzecznictwo).

I SA/Gd 161/20

W ocenie Sądu w sytuacji gdy właściciele nieruchomości zamierzają zwrócić nakłady, które same w sobie składają się na towar, należy mówić o dostawie towarów w rozumieniu art. 7 ust. 1 u.p.t.u. Za towar w rozumieniu definicji zawartej w art. 2 pkt 6 u.p.t.u mogą być uznawane także części rzeczy. Takim towarem mogą być w szczególności budynki i budowle, niezależnie od tego, czy stanowią one odrębny od gruntu przedmiot własności. W odniesieniu do podatku od towarów i usług przedmiotem dostawy może być budynek bądź budowla wraz z gruntem, na którym ten budynek bądź budowla się znajdują. Towarami są zatem zarówno budynek bądź budowla, jak i grunt, na którym są one posadowione.

I SA/Gd 1513/19

Spór w sprawie dotyczył wykładni przepisu art. 29a ust. 1 u.p.t.u w odniesieniu do opisanego we wniosku stanu faktycznego w zakresie otrzymanej przez Gminę dotacji na pokrycie przez nią kosztów zakupu i montażu POŚ i jej bezpośredniego

wpływu na cenę świadczonych przez Gminę usług na rzecz mieszkańców, a tym samym na podstawę opodatkowania podatkiem od towarów i usług.

W ocenie Sądu kryterium uznania dotacji za zwiększającą obrót stanowi stwierdzenie, że dotacja dokonywana jest w celu sfinansowania konkretnej czynności podlegającej opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług. Opodatkowaniu podlegają bowiem jedynie przedmiotowe dotacje do ceny sprzedaży (u dostawcy towaru lub usługi). Nie podlegają natomiast opodatkowaniu przedmiotowe dotacje do ceny zakupu (u nabywcy towaru lub usługi). Tym samym rozstrzygnięcie problemu, czy dotacja w konkretnym wypadku jest wliczana do podstawy opodatkowania, zależy od oceny dwóch kluczowych przesłanek: po pierwsze, czy dotacja jest przyznawana podmiotowi subwencjonowanemu po to właśnie, aby dostarczał określonego towaru czy wykonywał określoną usługę; po drugie, czy nabywca towaru lub usługi czerpie z dotacji korzyść tego rodzaju, że cena przezeń płacona zmniejsza się w stosunku odpowiadającym wysokości wsparcia przewidzianego w ramach dotacji.

I SA/Gd 1559/16

Nieuprawnioną korzyść podatkową, której przyznanie byłoby sprzeczne z przepisami prawa krajowego i/lub unijnego zawsze rozpatruje się w odniesieniu do konkretnego podatnika, a takim nie jest grupa kapitałowa, lecz poszczególne spółki wchodzące w jej skład. W efekcie nadużycia prawa finalnie rzeczywistą korzyść podatkową zawsze odnosi tylko jeden z podmiotów uczestniczących w transakcji (inaczej niż przy oszustwie podatkowym, gdzie "korzyść" taka może być uzyskana przez kilka podmiotów, na różnym etapie obrotu). W rozpatrywanej sprawie korzyścią tą było uniknięcie przez Skarżącą opodatkowania podatkiem VAT poprzez zastosowanie zwolnienia z opodatkowania dostawy nieruchomości na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 9 u.p.t.u

I SA/Gd 1982/19

Warunkiem, od którego uzależniona jest możliwość przedłużenia terminu zwrotu podatku, jest potrzeba dodatkowego zweryfikowania zasadności zwrotu, przy czym wymóg dodatkowego zweryfikowania powinien opierać się na odpowiednich przesłankach wynikających ze stanu faktycznego danej sprawy (art. 87 ust. 2 zd. 2 u.p.t.u).

Sąd stwierdził, że czynności podejmowane w toku kontroli celno-skarbowej, mające na celu ustalenie stanu faktycznego, m. in. wystąpienie z wnioskami do właściwych organów podatkowych innych Państw Członkowskich oraz do kontrahentów Spółki w celu uzyskania informacji w zakresie objętym kontrolą stanowią przyczynę zastosowania instytucji przedłużenia terminu zwrotu.

3. Ustawa z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (t.j. Dz.U. 2020 r., poz. 1439 – dalej u.c.p.g.)

I SA/Gd 360/20

W przedmiotowej sprawie Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej orzekło o nieważności uchwały Rady Gminy w sprawie ustalenia ryczałtowej stawki opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi odbieranymi na nieruchomościach, na których znajdują się domki letniskowe lub innych nieruchomościach wykorzystywanych na cele rekreacyjno-wypoczynkowe. Kolegium uznało bowiem, że w świetle brzmienia przepisu art. 6j ust. 3b u.c.p.g., nie jest dopuszczalna sytuacja, w której stawka opłaty określona Uchwałą Rady Gminy, która weszła w życie w trakcie

roku, będzie miała zastosowanie do obliczenia opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi w tym roku.

Sąd rozpoznając skargę Rady Gminy na uchwałę Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej stwierdził, że zmiana uchwały rady gminy polegająca na obniżeniu stawki opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi w przypadku nieruchomości, na której znajduje się domek letniskowy lub innej nieruchomości wykorzystywanej na cele rekreacyjno-wypoczynkowe, dokonana w trakcie trwania roku podatkowego, mimo rocznego charakteru tej opłaty, nie sprzeciwia się zasadzie demokratycznego państwa prawa wynikającej z art. 2 Konstytucji RP. „Korzystność” polegająca na obniżeniu obciążeń z tytułu przedmiotowej opłaty usprawiedliwia przyjęcie wyjątku od zasady niezmienniania ciężarów publicznoprawnych o charakterze rocznym w trakcie trwania roku podatkowego.

4. Ustawa z dnia 9 września 2000 r. o podatku od czynności cywilnoprawnych (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 815 – dalej u.p.c.c.)

I SA/Gd 317/20

Fakt powzięcia wiedzy przez notariusza przy sporządzaniu aktu notarialnego o korzystaniu przez nabywcę nieruchomości z pomocy de minimis w postaci dopłat do oprocentowania kredytu na zakup użytków rolnych nie zwalnia płatnika z obowiązku oceny tego stanu faktycznego w kontekście obowiązków wynikających z art. 8 O.p. w związku z art. 9 pkt 2 u.p.c.c.

5. Ustawa z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2020 r., poz. 713 ze zm.)

I SAB/Gd 1/20

W sprawie ze skargi na bezczynność w przedmiocie niepodejmowania działań zmierzających do realizacji Uchwały Zebrania Wiejskiego Sołectwa ujętej do wykonania w budżecie Gminy na 2019 r. Sąd stwierdził, że zrealizowanie uchwały w prezentowanym w skardze zakresie nie łączy się z wydaniem decyzji administracyjnej, postanowienia, interpretacji podatkowej czy innego aktu z zakresu administracji publicznej.

Podmiotem wnoszącym skargę nie jest osoba fizyczna, broniąca własnych praw, ale Sołtys tj. organ wykonawczy jednostki pomocniczej Gminy. Skarga jest zaś skierowana przeciwko Wójtowi tj. organowi wykonawczemu tej samej gminy. W tej sytuacji nie można przyjąć, że jakakolwiek czynność Wójta względem Sołtysa ma charakter zewnętrzny w wyżej wskazanym znaczeniu. Dokonywanie czynności polegających na udostępnieniu mienia gminnego pozostającego w gestii wójta gminy sołtysowi tej gminy tj. innemu podmiotowemu działającemu w strukturze organizacyjnej tej samej gminy jest wewnętrzną czynnością organizacyjną, będącą wynikiem istniejących zależności w strukturze gminy. Sąd stanął na stanowisku, że sołectwo, jako jednostka pomocnicza gminy, nie należy do żadnej z wymienionych w art. 25 p.p.s.a. grup. Brak osobowości prawnej i umocowania do samodzielnego występowania w obrocie prawnym skutkuje uznaniem, że sołectwo nie ma zdolności sądowej, a więc nie może być stroną w postępowaniu sądowoadministracyjnym, w tym także nie może wnieść skargi do sądu.

6. ustawa z dnia 9 marca 2017 r. o systemie monitorowania drogowego przewozu towarów (Dz. U. z 2020 r., poz. 859)

I SA/Gd 1919/19

W ocenie Sądu za prawidłowe uznać należy stanowisko organów, że skoro w dniu kontroli przewozu towaru ustalono, iż podmiotem wysyłającym oraz przewoźnikiem była strona skarżąca, to zgodnie z wymogami wynikającymi z art. 3 ust. 6 pkt 2 ustawy o systemie monitorowania drogowego przewozu towarów na stronie spoczywał obowiązek zgłoszenia towaru do rejestru SENT w odniesieniu do całości przewożonego towaru.

Ciężar wykazania, iż sporna część towaru stanowi przesunięcie międzymagazynowe spoczywał na stronie, która na tę okoliczność powinna sporządzić i posiadać w czasie przewozu dokument, o którym mowa w art. 3 ust. 7 ustawy.

WYDZIAŁ II

- 1. Ustawa z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (t.j.: Dz.U. z 2020 r., poz. 1439), zwana dalej jako u.c.p.g.**

II SA/Gd 98/20

Przedmiotem sprawy było nałożenie kary pieniężnej za niewykonanie obowiązku osiągnięcia poziomu recyklingu, przygotowania do ponownego użycia i odzysku innymi metodami odpadów komunalnych, papieru, metali, tworzyw sztucznych i szkła. Kontrolowana decyzja wydana została na podstawie przepisów u.c.p.g.

Sąd wyjaśnił, że przepisy ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach nie uzależniają nałożenia kary od stopnia zawinienia przedsiębiorcy odbierającego odpady komunalne na podstawie umowy z właścicielem nieruchomości, a jedynie od poziomu wykonania obowiązku określonego w art. 9g tej ustawy. Sąd wskazał, że ponieważ w ustawie o utrzymaniu czystości i porządku w gminach nie uregulowano przesłanek odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej lub udzielenia pouczenia, zatem instytucja odstąpienia od nałożenia kary, o której mowa w art. 189f k.p.a., znajduje tu zastosowanie.

- 2. Ustawa z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (t.j.: Dz.U. z 2020 r., poz. 2176 ze zm.), zwana dalej jako u.d.i.p.**

II SAB/Gd 43/20

W sprawie bezczynności w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej Sąd wskazał, że przepis art. 15 ustawy przewiduje realizację obowiązku udostępnienia informacji zgodnie z wnioskiem także w przypadku braku odpowiedzi ze strony wnioskodawcy na zawiadomienie podmiotu zobowiązanego o wysokości opłaty związanej z udostępnieniem żądanej informacji (czyli bez wniesienia opłaty). Oznacza to, że z powodu braku wniesienia opłaty podmiot zobowiązany nie może ani odmówić udostępnienia informacji (wydać decyzji o odmowie udostępnienia informacji), ani też pozostawić sprawy (wniosku) bez rozpoznania.

- 3. Ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 1333 ze zm. – dalej Prawo budowlane).**

II SA/Gd 786/19

Sąd, powołując się na treść art. 28 ust. 2 i art. 3 pkt 20 ustawy Prawo budowlane, wskazał, że spółdzielnia mieszkaniowa może być stroną w postępowaniu o udzielenie pozwolenia na budowę, obejmującego jedynie wykonanie prac w zakresie eksploatacji i utrzymania nieruchomości wspólnej a roboty dotyczące instalacji gazowej, które wykonywane są tylko i wyłącznie w jednym lokalu mieszkalnym, bez ingerencji w części wspólne instalacji, nie stanowią takich robót budowlanych. W takiej sytuacji brak jest podstaw do przyznania spółdzielni mieszkaniowej statusu strony w postępowaniu zakończonym decyzją o zatwierdzeniu projektu budowlanego i udzieleniu pozwolenia na budowę wewnętrznej instalacji gazu w stanowiącym własność inwestora lokalu mieszkalnym w budynku wielorodzinnym.

II SA/Gd 789/19

W sprawie Sąd uchylił decyzję o odmowie zatwierdzenia projektu budowlanego i udzielenia pozwolenia na budowę, wydaną z uwagi na naruszenie przez inwestora art. 35 ust. 4 w zw. z art. 32 ust. 4 pkt 2 ustawy Prawo, tj. niewykazania prawa do dysponowania nieruchomością na cele budowlane.

Sąd wskazał, że brak zgody wspólnoty mieszkaniowej na ingerencję budowlaną w części wspólne co do zasady stanowi o braku po stronie inwestora prawa do dysponowania nieruchomością na cele budowlane, o którym mowa w art. 32 ust. 4 pkt 2 ustawy – Prawo budowlane i musi skutkować odmową zatwierdzenia projektu budowlanego i udzielenia pozwolenia na budowę ze względu na treść art. 35 ust. 4 ustawy – Prawo budowlane. Jest to bowiem czynność przekraczająca zwykły zarząd w rozumieniu art. 22 ust. 3 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (Dz.U. z 2020 r., poz. 532 ze zm.).

W ocenie Sądu, nie każde wykorzystanie części nieruchomości wspólnej na potrzeby przeprowadzanej inwestycji budowlanej winno być kwalifikowane jako czynność wykraczająca poza zwykły zarząd rzeczą. Jeżeli bowiem planowane roboty budowlane zmierzają do zachowania należytego stanu nieruchomości (budynku), to ich kwalifikacja prawna winna być oceniana właśnie przez pryzmat czynności zwykłego zarządu (art. 201 k.c.) lub czynności zachowawczych (art. 209 k.c.).

W szczególnych okolicznościach sprawy, Sąd wskazał, że rozważenia wymagała dopuszczalność uznania, czy woli wspólnoty wyrażonej w uchwale wyznaczającej inwestora do wydania zaadaptowanych pomieszczeń nie można by potraktować jako wyrazu zgody na przeprowadzenie robót budowlanych.

II SA/Gd 692/20

Sąd oddalił skargę na postanowienie organu nadzoru budowlanego wydane na podstawie art. 81c ustawy Prawo budowlane, nakładające obowiązek przedstawienia oceny technicznej dotyczącej stanu technicznego kładki nad rzeką.

Sąd zauważył, że właściciel urządzenia wodnego, będącego potencjalnie w stanie technicznym zagrażającym zdrowiu i życiu ludzi, jest nieznanym i nie ma możliwości jego ustalenia. W takich okolicznościach, w ocenie Sądu, nie można na zasadzie a contrario zastosować regulacji art. 216 ust. 5 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne (Dz.U. z 2017 r., poz. 1121 ze zm.), zgodnie z którą urządzenia wodne, które zostały wykonane albo są wykonywane przez Wody Polskie na gruntach pokrytych śródlądowymi wodami płynącymi, stanowią własność Skarbu Państwa, przyjmując że właściciel wody i gruntów pod tymi wodami (czyli skarżący) nie odpowiada za te urządzenia, gdyż nie jest ich właścicielem. Po pierwsze, cytowany przepis ma zastosowanie tylko do urządzeń wodnych, które wykonały Wody Polskie. Z oczywistych względów Wody Polskie nie mogły być inwestorem spornej kładki, skoro podmiot ten zaistniał w rzeczywistości prawnej na mocy ustawy – Prawo wodne a kładka powstała prawdopodobnie w latach 70 XX w. Dosłowne odczytanie

powyższego przepisu prowadziłyby do wniosku, że Skarb Państwa jest właścicielem wyłącznie tych urządzeń wodnych, które sam wybudował lub buduje, co dotyczyłoby bardzo nielicznej kategorii tych obiektów. Zaakceptowanie argumentacji skargi o wyłączeniu odpowiedzialności podmiotu wykonującego prawa właścicielskie do wód (art. 258 ustawy – Prawo wodne), na których znajdują się urządzenia wodne, których właściciela lub inwestora nie można ustalić, a znajdujących się na wodach i gruntach stanowiących jego własność, spowodowałoby się do zaakceptowania sytuacji, że brak jest w ogóle podmiotu odpowiedzialnego za pewną kategorię urządzeń wodnych, których stan techniczny zagraża zdrowiu i życiu jednostek, mających do nich powszechny dostęp.

II SA/Gd 600/19

Sąd oddalił skargę na decyzję o odmowie zatwierdzenia projektu budowlanego i udzielania pozwolenia na budowę budynku mieszkalnego jednorodzinnego o dwóch lokalach mieszkalnych wydaną na podstawie art. 35 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 4 ustawy Prawo budowlane.

Sąd podkreślił przy tym, że jeśli przedłożone wraz z projektem i wnioskiem o pozwolenie na budowę rozwiązania projektowe jednoznacznie przeczą deklaracjom inwestora w zakresie określenia funkcji tego zamierzenia, organ administracji nie jest zwolniony z obowiązku oceny tych rozwiązań, opierając się wyłącznie na formie projektu budowlanego, gdyż doprowadziłoby to do niemożliwej do zaakceptowania z punktu widzenia zasady legalizmu sytuacji nadużycia przepisów prawa budowlanego. Organy architektoniczno-budowlane w ramach przysługujących im kompetencji kontrolnych uprawnione są do analizy rzeczywistych rozwiązań projektowych, i na tej podstawie do weryfikacji prawidłowości kwalifikacji inwestycji dokonanej przez autora projektu.

II SA/Gd 99/20

Sąd oddalił skargę na wydaną na podstawie przepisów ustawy Prawo budowlane decyzję nakazującą rozbiórkę wiaty - zadaszania studni o powierzchni zabudowy około 17,5 m², wybudowanej bez wymaganego zgłoszenia na terenie wpisanym do rejestru zabytków.

Sąd podzielił stanowisko orzekających w sprawie organów, że zadaszanie studni z racji gabarytów stanowi wiatę a nie obiekt małej architektury. Sąd wyjaśnił przy tym, że żaden przepis prawa nie definiuje pojęcia wiaty. O kwalifikacji danej konstrukcji będzie więc przesądzał zespół cech, jakimi się ona odznacza, jej przeznaczenie oraz sposób, w jaki jest wykorzystywana. Przepisy prawa budowlanego nie definiują pojęcia wiaty. Zgodnie z językiem potocznym wiatą stanowi konstrukcję dachową na słupach o wnętrzu nieoddzielonym od otoczenia zewnętrznego przegrodami budowlanymi. Z treści art. 3 pkt 4 Prawa budowlanego wynika, że ustawodawca położył nacisk na przymiotnik "niewielkie", definiując obiekty małej architektury.

W sprawie o sygn. akt **II SA/Gd 223/20** Sąd wskazał, że zmiana decyzji w trybie w art. 36a ust. 1 Prawa budowlanego jest dopuszczalna tylko w sytuacji istotnego odstąpienia od zatwierdzonego pierwotnie projektu budowlanego, zaś w przypadku gdy zakres zmian prowadzi do powstania zupełnie nowego obiektu, to wówczas uzasadnione jest uzyskanie na jego wybudowanie pozwolenia na budowę, a nie dokonanie zmiany udzielonego wcześniej pozwolenia na budowę. Zmiana decyzji o pozwoleniu na budowę dotyczyć może tylko takich odstępstw, który mają charakter istotny i nie stanowią o przedstawieniu przez inwestora nowego zamierzenia inwestycyjnego. Decyzja zmieniająca, wydana na podstawie art. 36a ust. 1 Prawa

budowlanego, powinna nawiązywać w swojej treści do pozwolenia na budowę, którego przedmiot rozstrzygnięcia zmienia, a więc dotyczyć zmian tylko w zatwierdzonym uprzednio w projekcie budowlanym w zakresie wskazanym w art. 36a ust. 5 Prawa budowlanego.

4. Ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t.j.: Dz.U. z 2020 r., poz. 293 ze zm. – dalej u.p.z.p.)

W sprawie o sygn. akt **II SA/Gd 392/20** Sąd kontrolował orzeczenie w przedmiocie odmowy uzgodnienia w zakresie ochrony gruntów rolnych projektu decyzji o ustaleniu warunków zabudowy.

Podstawę prawną kontrolowanych postanowień stanowił przepis art. 53 ust. 4 pkt 6 w zw. z art. 64 ust. 1 i w zw. z art. 61 ust. 1 pkt 4 u.p.z.p.).

Sąd wyjaśnił, że warunek wydania decyzji przewidziany w art. 61 ust. 1 pkt 4 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym nie oznacza, że na terenie, na którym grunty mają przeznaczenie rolne bądź leśne, nie jest możliwa żadna aktywność inwestycyjna. Inwestycje niepowodujące zmiany przeznaczenia gruntów rolnych bądź leśnych będą mogły uzyskać decyzję o warunkach zabudowy. Przedsięwzięcia związane z gospodarką rolną czy leśną nie powodują zmiany przeznaczenia gruntów, na których są realizowane. Natomiast inwestycje powodujące zmianę przeznaczenia wskazanych gruntów mogą zostać dopuszczone do realizacji, jeśli nie będą musiały uzyskać zgody na zmianę przeznaczenia gruntów na zasadzie wyjątku przewidzianego w art. 7 ust. 2a ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz.U. z 2017 r., poz. 1161 ze zm.).

Proces weryfikacji przesłanki z art. 7 ust. 2a pkt 1, zgodnie z którą nie wymaga uzyskania zgody ministra właściwego do spraw rozwoju wsi przeznaczenie na cele nierolnicze i nieleśne gruntów rolnych stanowiących użytki rolne klas I-III, jeżeli co najmniej połowa powierzchni każdej zwartej części gruntu zawiera się w obszarze zwartej zabudowy.

Sąd wskazał, że stanowisko organów w niniejszej sprawie opierało się na błędnym przeświadczeniu, że działka inwestycyjna nie jest zlokalizowana w zwartej zabudowie. Powyższe stanowiło wynik wadliwego rozumienia definicji pojęcia "zwartej zabudowy".

Sąd ocenił, że nie znajduje uzasadnienia prawnego przyjęta przez orzekające w sprawie organy zasada określania odległości w trybie art. 4 pkt 29 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych, polegająca na konieczności zachowania 100 m odległości pomiędzy wszystkimi 5 budynkami w różnych konfiguracjach. Przepis art. 4 pkt 29 jasno stanowi, że odległość 100 m ma dotyczyć wyłącznie budynków sąsiadujących ze sobą, czyli położonych obok, w pobliżu, w niedalekiej odległości, a nie po przeciwnej stronie, po przekątnej, tak jak przyjęły to orzekające w sprawie organy.

W sprawie o sygn. akt **II SA/Gd 270/20** Sąd uchylił decyzję wydaną na podstawie art. 59 ust. 1 i art. 61 ust. 1 u.p.z.p, utrzymującą w mocy decyzję organu pierwszej instancji o ustaleniu warunków zabudowy z uwagi na pominięcie obligatoryjnego uzgodnienia.

Sąd wyjaśnił, że uzgodnienie w trybie art. 166 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne (Dz.U. z 2020 r., poz. 310 ze zm.) następuje w drodze decyzji administracyjnej, a nie postanowienia. Przepis art. 166 ust. 2 pkt 7 ustawy – Prawo wodne oraz jego dalsze ustępy są jednocześnie przepisami szczególnymi w stosunku do art. 53 ust. 5 u.p.z.p, zgodnie z którym uzgodnień, o których mowa w ust. 4,

dokonuje się w trybie art. 106 k.p.a. Wyklucza to możliwość uzgodnienia "milczącego". Przepis art. 166 ust. 8 ustawy – Prawo wodne wyraźnie stanowi, że w decyzji, o której mowa w ust. 5, określa się wymagania lub warunki dla: 1) planowanej zabudowy, 2) planowanego zagospodarowania - terenów położonych na obszarze szczególnego zagrożenia powodzią.

Wniesiona w sprawie o sygn. akt **II SA/Gd 215/20** skarga dotyczyła wydanej na podstawie przepisów u.p.z.p decyzji ustalającej warunki zabudowy i zagospodarowania terenu dla inwestycji, dla której organ przewidział nieprzekraczalną linię zabudowy w odległości 100 m od linii brzegowej naturalnych zbiorników wodnych. Działka inwestora położona jest w granicach Obszaru Chronionego Krajobrazu. Zapisy uchwały przewidują zakaz budowania nowych obiektów budowlanych w pasie szerokości 100 m od linii brzegów rzek, jezior i innych naturalnych zbiorników wodnych. Zbiornik wody stojącej (starorzecze) znajduje się na działce sąsiedniej.

Sąd wskazał, że starorzecze jest naturalnym zbiornikiem wodnym, gdyż owa cecha naturalności wiąże się z faktem powstania misy zbiornikowej na skutek działania sił przyrody (np. jako pozostałość lodowca), nie zaś na skutek utworzenia jej w ziemi i zapełnienia wodą poprzez działalność człowieka, od podstaw, co jest charakterystyczne dla sztucznych zbiorników wodnych.

Sąd uznał, że organ zasadnie dostrzegł możliwość pozytywnego rozpatrzenia wniosku zgodnie z wolą inwestora, przy jednoczesnym zapewnieniu zgodności inwestycji z przepisami uchwały Sejmiku, poprzez ustalenie nieprzekraczalnej linii zabudowy w odległości 100 m od starorzecza. Wprawdzie taki zapis decyzji wykracza poza zakres wniosku inwestora, lecz stanowi to dopuszczalne okolicznościami sprawy działanie w ramach względnego związania organu wnioskiem o ustalenie warunków zabudowy.

5. Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (t.j.: Dz. U. z 2020 r., poz. 1990 – dalej u.g.n.).

W sprawie o sygn. akt **II SA/Gd 427/19** Sąd oddalił skargę wniesioną na decyzję, mocą której uchylono decyzję organu I instancji o odmowie ustalenia odszkodowania za nieruchomość przejętą pod drogę na własność przez Skarb Państwa z mocy prawa stosowanie do treści art. 12 ust. 5 ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (Dz.U. Nr 22, poz. 99) i umorzono postępowanie.

Sąd wskazał, że podstawą prawną orzekania w takich sprawach stanowi art. 129 ust. 5 pkt 3 u.g.n., zgodnie z którym tryb decyzyjny (administracyjny) ustalenia odszkodowania jest obligatoryjnie poprzedzany trybem cywilnoprawym – konsensualnym. Sąd wyjaśnił przy tym, że przyjęcie przez ustawodawcę reguły, że kwestia odszkodowania może być załatwiona w dwóch równoprawnych trybach opartych na odmiennych metodach regulacji (cywilnoprawnej oraz administracyjnoprawnej) oznacza, że zastosowanie jednej metody wyklucza stosowanie drugiej. Ustalenie odszkodowania może być przedmiotem sprawy administracyjnej tylko i wyłącznie wtedy, gdy niepowodzeniem zakończyło się rozwiązanie w trybie cywilnoprawnym.

WYDZIAŁ III

1. Ustawa z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 2140 ze zm. - dalej ustawa o transporcie drogowym)

III SA/Gd 289/20

Przedmiotem sporu w sprawie jest ocena interesu prawnego strony prowadzącej działalność na podstawie zezwolenia na wykonywanie regularnych przewozów osób w krajowym transporcie drogowym w postępowaniu w przedmiocie udzielenia zezwolenia innemu podmiotowi. Strona zarzuciła niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych w zakresie przesłanek negatywnych wydania zezwolenia określonych w art. 22 i art. 22 a ustawy o transporcie drogowym.

Sąd wskazał, że interes prawny przewoźnika, wykonującego regularne przewozy pasażerskie, uzasadniający jego udział w postępowaniu dotyczącym zezwolenia na wykonywanie regularnych przewozów osób na tej samej trasie wywodzi się z art. 22 a ust. 1 pkt 2 ustawy o transporcie drogowym, zgodnie z którym organy mogą odmówić udzielenia lub zmiany zezwolenia na wykonywanie przewozów regularnych w krajowym transporcie drogowym, jeśli zostanie wykazane, że projektowana linia regularna stanowić będzie zagrożenie dla już istniejących linii regularnych, z wyjątkiem sytuacji, kiedy linie te są obsługiwane tylko przez jednego przewoźnika lub przez jedną grupę przewoźników.

III SA/Gd 396/20

W sprawie w przedmiocie kary pieniężnej za wykonywanie zarobkowo przewozu osób bez wymaganej licencji, Sąd uznał, że doszło do przewozu w rozumieniu art. 5b ust.1 ustawy o transporcie drogowym. Był to przewóz okazjonalny (art. 4 pkt 11 ustawy o transporcie drogowym.), który nie spełniał warunków określonych w art. 18 ust. 4b ustawy.

Skarżący wykonując przewóz okazjonalny nie uzyskał i nie posiadał w chwili wykonywania kontroli licencji na wykonywanie krajowego transportu drogowego w zakresie przewozu osób.

Obowiązek posiadania licencji uprawniającej do wykonywania transportu drogowego dotyczy podmiotów faktycznie wykonujących działalność odpowiadającą definicji transportu drogowego z art. 4 ustawy o transporcie drogowym, również w przypadku, gdy działalność nie została zgłoszona jako przedmiot prowadzonej działalności gospodarczej.

2. Ustawa z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 2183 ze zm. – dalej ustawa Prawo o szkolnictwie wyższym)

III SA/Gd 168/20

Sąd stwierdził nieważność decyzji Rektora Uniwersytetu oraz poprzedzającej ją decyzji Kierownika Studiów Doktoranckich o skreśleniu skarżącej z listy doktorantów ze względu na niezaliczenie okresu rozliczeniowego. W uzasadnieniu wskazano, że doktorantka, w związku z likwidacją wskazanych studiów oraz w celu zapewnienia ciągłości odbywania studiów i zachowania statusu doktoranta została przeniesiona na inny wydział. Warunkiem kontynuowania studiów było zaliczenie przedmiotów stanowiących różnice programowe. Doktorantka nie wywiązała się z powyższego obowiązku, w konsekwencji została skreślona z listy.

Sąd zwrócił uwagę, że przeniesienie doktoranta na inny niż dotychczasowy kierunek studiów doktoranckich powinno zostać dokonane w drodze decyzji administracyjnej – przy odpowiednim zastosowaniu art. 196 ust. 3 ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym, gdyż te przepisy miały zastosowanie w sprawie.

Skarżącą uwzględniono na liście przenoszonych doktorantów bez jej wiedzy i woli. Lista nie została jej również doręczona. Powyższe uzasadnia stwierdzenie, że w sprawie nie wydano decyzji administracyjnej.

III SA/Gd 248/20

Sąd oddalił skargę doktorantki, która wniosowała o stypendium w wyższej kwocie, wskazując, że zgodnie z art. 285 ust. 1 ustawy wprowadzającej uczestnicy stacjonarnych studiów doktoranckich rozpoczętych przed rokiem akademickim 2019/2020 mogą otrzymywać stypendium doktoranckie w wysokości nie mniejszej niż 60 % minimalnego wynagrodzenia zasadniczego asystenta.

W ocenie Sądu minimalna wysokość stypendium dla tej grupy wnioskodawców każdorazowo wyniesie 60 % wynagrodzenia zasadniczego asystenta.

Odesłanie to ma charakter przejściowy, umożliwiający przyznanie doktorantom, którzy studia doktoranckie rozpoczęli przed rokiem akademickim 2019/2020, stypendiów na dotychczasowych zasadach. Przy tego rodzaju i treści odesłania nie ożna zatem uznać, że odnosi się ono tylko do wybranych przepisów. Prawodawca w powołanym rozporządzeniu określił kwotowo wynagrodzenie asystenta.

Sąd dostrzegł, że minimalna wysokość stypendiów doktoranckich przyznawanych na podstawie art. 285 ust. 1 ustawy wprowadzającej jest niższa od minimalnej wysokości stypendiów doktoranckich przyznawanych tym doktorantom, którzy rozpoczęli kształcenie w szkole doktorskiej, a więc po 1 października 2019 r. Jednak zróżnicowanie to nie narusza konstytucyjnej zasady równości, wynikającej z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP.

3. Ustawa z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 111)

III SA/Gd 236/20

Spór w sprawie odmowy przyznania zasiłku rodzinnego oraz dodatków do zasiłku rodzinnego z tytułu urodzenia dziecka oraz rozpoczęcia roku szkolnego, dotyczył oceny postanowienia zagranicznego Sądu czy rozstrzygało ono o umieszczeniu w pieczy zastępczej czy o powierzeniu opieki.

Sąd podzielił stanowisko organów obu instancji co do umieszczenia małoletniego na mocy postanowienia zagranicznego Sądu w pieczy zastępczej. W ocenie Sądu orzeczenie to dotyczy jednak nie tylko umieszczenia dziecka w pieczy zastępczej, gdyż w wydanym orzeczeniu zagraniczny sąd wielokrotnie przywołuje pojęcia zarówno rodziny zastępczej, jak i opieki. Sytuacja jednoczesnego ustanowienia rodziny zastępczej i powierzenia opieki nad dzieckiem rodzicom zastępczym jest w polskim prawie przewidziana (art. 19 § 4 pkt 1 k.r.o.).

Zgodnie z art. 4 ust. 2 tejże ustawy o świadczeniach rodzinnych, prawo do zasiłku rodzinnego i dodatków do tego zasiłku przysługuje: 1/ rodzicom, jednemu z rodziców albo opiekunowi prawnemu dziecka; 2/ opiekunowi faktycznemu dziecka; 3/ osobie uczącej się.

Sąd stwierdził, że na skutek ustanowienia skarżącej i jej męża zarówno opiekunami prawnymi, jak i rodziną zastępczą małoletniego, skarżąca została włączona w system świadczeń przysługujących z tytułu sprawowania pieczy zastępczej, a jednocześnie została ona (z mocy art. 7 pkt 2 ustawy o świadczeniach rodzinnych) wyłączona z systemu świadczeń rodzinnych, przewidzianych art. 4 oraz art. 8 ustawy o świadczeniach rodzinnych, tj. zasiłku rodzinnego oraz dodatków do zasiłku rodzinnego.

III SA/Gd 763/19

Sąd oddalił skargę na decyzję wydaną w sprawie świadczenia pielęgnacyjnego, uznając, że świadczenie pielęgnacyjne przysługuje tylko wówczas, gdy osoba sprawująca opiekę rezygnuje ze świadczenia pracy na podstawie stosunków prawnych,

wymienionych w art. 3 ust. 22 ustawy o świadczeniach. Skarżąca pozostaje w zatrudnieniu (korzysta z urlopu wychowawczego), zatem nie spełniła warunku przyznania przedmiotowego świadczenia. Urlop wychowawczy jest uprawnieniem ściśle związanym z pozostawaniem w stosunku pracy. Okres urlopu wychowawczego, w dniu jego zakończenia, wlicza się także do okresu zatrudnienia, od którego zależą uprawnienia pracownicze (art. 186⁵ Kodeksu pracy). Nie można zatem zgodzić się z twierdzeniem, że pozostawanie na urlopie wychowawczym i związany z tym faktyczny brak wykonywania pracy i otrzymywania wynagrodzenia, stanowi rezygnację z zatrudnienia.

4. Ustawa z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2020 r., poz. 713 ze zm. – dalej u.s.g.)

III SA/Gd 837/20

Sąd oddalił skargę gminy miejskiej na rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody wydane na podstawie art. 91 ust. 1 i 3 u.s.g., którym organ nadzoru stwierdził nieważność uchwały Rada Miasta w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia mandatu radnego. W § 1 uchwały stwierdzono wygaśnięcie mandatu radnego z powodu naruszenia ustawowego zakazu łączenia mandatu radnego z prowadzeniem działalności gospodarczej z wykorzystaniem mienia komunalnego gminy.

Sąd zwrócił uwagę, że w sprawie nie było sporne, że radny podpisywał z Gminą szereg umów o dofinansowanie zadań publicznych realizowanych w ramach inicjatyw lokalnych. W ocenie Sądu ani radnemu, ani Stowarzyszeniu, (w imieniu którego działał radny), nie można przypisać prowadzenia działalności gospodarczej w rozumieniu art. 3 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 1292 ze zm.).

Nie można uznać za działalność ciągłą organizacji dwóch wyjazdów, zaplanowanych w odstępnie rocznym. Przyjęcie, że działalność miała charakter zarobkowy wymagałoby udowodnienia, że założona przez organizatora kalkulacja kosztów i wpłat uczestników przewidywała nadwyżkę po stronie wpłat, która nie podlegając zwrotowi wpłacającym stanowiłaby zarobek organizatora. Fakt dokonywania przez uczestników wyjazdu wpłat na konto organizującego wyjazd radnego nie stanowi dowodu zarobkowego charakteru podjętej inicjatywy w postaci wycieczki.

III SA/Gd 398/20

Zarządzeniem zastępczym z dnia 4 lutego 2020 r. Wojewoda, działając na podstawie art. 98a ust. 2 u.s.g., wydał zarządzenie zastępcze stwierdzające wygaśnięcie mandatu radnego.

Pełnienie przez radnego funkcji Prezesa Powiatowo-Gminnej Spółdzielni Socjalnej, która w prowadzonej przez siebie działalności, wykorzystuje mienie komunalne należące do Gminy, w ocenie Sądu uzasadniało oddalenie skargi.

Charakter prowadzonej przez Spółdzielnię działalności i świadczone przez nią usługi, jakkolwiek będące w pewnym zakresie realizowaniem zadań własnych Gminy, stanowią działalność wykraczającą poza działalność społecznie użyteczną w sferze zadań publicznych określonych w ustawie o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie. W każdym z przypadków, w których realizacja określonej usługi związanej z wykonywaniem „statutowych zadań własnych” wypełnia przesłanki wykonywania działalności gospodarczej wskazane w art. 3 ustawy – Prawo przedsiębiorców, należy taką usługę klasyfikować jako przejaw działalności gospodarczej Spółdzielni.

5. Ustawa z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze (t. j. Dz. U. z 2020 r., poz. 1970 ze zm.)

III SA/Gd 503/20

Komendant Straży Granicznej odmówił skarżącemu dostępu do stref zastrzeżonych lotniska. Przyczyną takiego stanowiska było toczące się wobec funkcjonariusza postępowanie karne.

Sąd stwierdził bezskuteczność zaskarżonej czynności wskazując, że nie została spełniona przesłanka wskazana w art. 188 a ust. 4 ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. Prawo lotnicze.

Postępowanie prowadzone w związku z podejrzeniem popełnienia czynu określonego w art. 226 § 1 k.k. (znieważenie funkcjonariusza publicznego) dotyczy kategorii przestępstw, które nie są objęte katalogiem wskazanym w powołanym przepisie.

6. ustawa z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne (t. j. Dz. U. z 2020 r., poz. 310 ze zm.)

III SA/Gd 573/20

Dyrektor Zarządu Zlewni określił przedsiębiorcy – Miejskim Wodociągom i Kanalizacji opłatę stałą za odprowadzenie wód opadowych lub roztopowych. Sporna pozostawała wykładnia art. 271 ust. 4 ustawy – Prawo wodne.

Sąd podzielił stanowisko organu w kwestii liczby dni przyjętych do ustalenia opłat. Sąd zwrócił uwagę, że wysokość opłaty jest ustalana za okres roczny, lecz czas korzystania z wód jest krótszy niż rok (np. ze względu na wydanie pozwolenia wodno prawnego czy też z uwagi na niepełny rok korzystania z określonych urządzeń kanalizacyjnych). to w takim przypadku możliwa jest sytuacja, w której ustalając wysokość opłaty na dany rok kalendarzowy, czynnik czasowy nie będzie obejmował pełnych 365 (366) dni, lecz określoną część roku kalendarzowego.

Sąd dostrzegł natomiast wadliwość dokonanej przez organ wykładni art. 271 ust. 4 ww. ustawy w zakresie znaczenia parametru „maksymalnej ilości wód, wyrażonej w m³/s, odprowadzanych do wód”. Zdaniem Sądu zastosowanie powinien znaleźć art. 7 a § 1 k.p.a., nakazujący usunięcie wątpliwości interpretacyjnych przepisu na korzyść strony. W ocenie Sądu zastosowanie przez organ wskaźnika w postaci maksymalnej godzinowej ilości odprowadzanych wód prowadzi do niekorzystnego dla strony i nie znajdującego odzwierciedlenia w maksymalnym rocznym wskaźniku ilości odprowadzanych wód wielokrotnego zawyżenia opłaty.

Skoro – jak stwierdził ustawodawca – określony w pozwoleniu wodno prawnym wskaźnik maksymalnego poboru godzinowego wód podziemnych przeliczony na m³/s ma być stosowany do ustalenia wysokości opłat stałych począwszy od 2020 r., to niewątpliwie w stosunku do opłat stałych za lata poprzednie należy stosować zasadę odmienną. W przeciwnym razie przepisy art. 9 ustawy nowelizującej i art. 552 a ustawy Prawo wodne pozbawione byłyby znaczenia prawnego. Zasada racjonalnego prawodawcy uniemożliwia przyjęcie takiego założenia.

7. Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (t. j. Dz. U. z 2020 r., poz. 110 ze zm.) – dalej jako p.r.d.

III SA/Gd 458/20

Starosta aktem wydanym na podstawie art. 10 ust. 5 p.r.d. zatwierdził organizację ruchu zgodnie z przedstawionym projektem.

Sąd stwierdził, że zaskarżony akt w zakresie zatwierdzającym zmianę organizacji ruchu na terenie przylegającym do działki ewidencyjnej został wydany z naruszeniem prawa. Organ zaniechał skorzystania z możliwości wyjaśnienia kwestii budzących wątpliwości. Po otrzymaniu projektu organ winien rozważyć, czy proponowana organizacja ruchu wykluczy jakikolwiek dostęp do nieruchomości sąsiadujących bezpośrednio z pasem drogowym.

Brak adekwatnych do stanu sprawy czynności narusza art. 10 ust. 5 ustawy p.r.d. i § 5 ust. 1 pkt 5 oraz § 6 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 23 września 2003 r.

III SA/Gd 301/20

W związku z przekroczeniem przez stronę liczby 24 punktów karnych Starosta orzekł o zatrzymaniu prawa jazdy na podstawie art. 104 k.p.a. i art. 6 ustawy z dnia 16 grudnia 2015 r. o zmianie ustawy - Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 2183).

Samorządowe Kolegium Odwoławcze uchyliło powyższą decyzję i umorzyło postępowanie organu pierwszej instancji, wskazując w uzasadnieniu brak podstawy prawnej do zatrzymania prawa jazdy.

Po rozpatrzeniu skargi Prokuratora Rejonowego Sąd uchylił decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego z dnia 1 października 2019 r.

W ocenie Sądu zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem przepisów prawa materialnego poprzez błędne przyjęcie, że w sprawie ma zastosowanie art. 99 ust. 1 pkt 4 lit. a ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (tekst jednolity: Dz. U. z 2020 r., poz. 1268). Sąd wskazał, że w rozpatrywanej sprawie ma zastosowanie art. 7 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 541).

8. Ustawa z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (t. j. Dz. U. z 2020 r., poz. 955 ze zm.).

III SA/Gd 717/19

Decyzją z dnia 15 marca 2017 r. organ udzielił skarżącemu pozwolenia na posiadanie broni w celu kolekcjonerskim. Organ udzielający pozwolenia uzyskał informację, że Oddział Żandarmerii Wojskowej pod nadzorem Prokuratury Rejonowej prowadzi przeciwko skarżącemu postępowanie przygotowawcze o czyn zagrożony z art. 282 ustawy – Kodeks karny. Do informacji dołączono postanowienie Prokuratora o przedstawieniu skarżącemu zarzutów oraz postanowienie Sądu Rejonowego o zastosowaniu wobec skarżącego aresztu tymczasowego.

Sąd oddalił skargę na czynności Komendanta w przedmiocie odebrania broni. Sąd, zgodnie z wykładnią art. 19 ust. 1 a ustawy o broni i amunicji, dokonaną przez Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 18 grudnia 2013 r. (sygn. akt P 43/12) uznał stanowisko organu za prawidłowe. Oskarżenie o popełnienie przestępstw umyślnych, o jakich mowa w art. 15 ust. 1 pkt 6 lit. cytowanej ustawy uzasadnia, z uwagi na zagrożenie dla bezpieczeństwa i porządku publicznego albo dla wolności i praw innych osób, orzeczenie o odebraniu broni.

9. Ustawa z dnia 21 czerwca 2001 r. o dodatkach mieszkaniowych (t. j. Dz. U. z 2019 r., poz. 2133 ze zm.)

III SA/Gd 3/19

Wniosek o przyznanie lokalu mieszkalnego w nowym budynku komunalnym nie został pozytywnie zakwalifikowany, gdyż organ stwierdził wyższe niż określone

w Regulaminie wynajmowania lokali mieszkalnych dochody wnioskodawcy. Ilekroć w Regulaminie jest mowa o dochodzie, należy przez to rozumieć dochód w rozumieniu przepisów ustawy o dodatkach mieszkaniowych.

Wykładnia celowościowa regulacji normatywnych mających w sprawie zastosowanie wymaga przyjęcia, że dokonywanie odliczeń podatkowych – w preferencyjnym w porównaniu do polskiego – systemie podatkowym nie powinno być traktowane jako koszt uzyskania przychodu, o którym mowa w art. 3 ust. 3 ustawy o dodatkach mieszkaniowych, do którego odsyła Regulamin. Celem wprowadzenia przez ustawodawcę wskazanej regulacji było bowiem określenie reguł pozwalających na ustalenie dochodu, w wysokości jak najbardziej zbliżonej ilości środków, jakimi rzeczywiście, a nie abstrakcyjnie dysponuje ta osoba. Zastosowane przez norweski organ podatkowy ulgi podatkowe, niezależnie od nazwy jaką posiadają, nie powinny być zatem odliczone od przychodów męża skarżącej.

Z samej nazwy odliczenia wskazanej w tłumaczeniu rozliczenia podatku nie można było wywieść, że „Minsterfradrag” mieści się w pojęciu „kosztów uzyskania przychodu”, o których mowa w art. 3 ust. 3 ustawy o dodatkach mieszkaniowych, powołanego w uchwale Rady Miasta, w celu zapewnienia, że mieszkania komunalne będą dostępne i przyznawane wnioskodawcom o dochodach rzeczywiście niskich, ale jednocześnie wystarczających na późniejsze wywiązywanie się przez nich z obowiązku regulowania na rzecz miasta opłat czynszowych bez uszczerbku dla utrzymania rodziny.

10 Ustawa z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe (t. j. Dz. U. z 2020 r., poz. 910 ze zm.– dalej jako u.p.o.)

III SA/Gd 455/20

W sprawie w przedmiocie odmowy przyjęcia dziecka skarżących do przedszkola Sąd stwierdził, że o zakwalifikowaniu i ostatecznym przyjęciu dziecka do danego przedszkola publicznego decyduje powołany do tego organ – dyrektor przedszkola (art. 130 ust. 2 u.p.o.). Organ dokonuje oceny spełnienia w przypadku każdego z kandydatów kryteriów wskazanych w art. 131 ust. 2 i 4 u.p.o.

Wykorzystanie systemów informatycznych w postępowaniu rekrutacyjnym odnosić się może jedynie do usprawnienia tego postępowania w sensie technicznym dotyczącym jego formalnego przebiegu, nie może jednak w żaden sposób determinować wyników postępowania rekrutacyjnego w sensie merytorycznym, tzn. nie może mieć wpływu na podejmowane rozstrzygnięcia o przyjęciu bądź nieprzyjęciu kandydata do danego przedszkola.

W sprawie naruszone zostały przepisy prawa materialnego, tj. art. 131 ust. 2 i ust. 6 u.p.o. poprzez wprowadzenie kryterium losowego w celu ostatecznego wyboru dzieci do przedszkola spośród kandydatów, którzy uzyskali taką samą liczbę punktów.

11. Ustawa z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (t. j. Dz. U. z 2020 r., poz. 1268 ze zm.)

III SA/Gd 103/20

Sąd oddalił skargę na decyzję w przedmiocie zatrzymania dokumentu prawa jazdy na okres 3 miesięcy. Jako prawną podstawę orzeczenia Sąd wskazał art. 104 ust. 4 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami. Sąd stwierdził, że przesłanki art. 102 ust. 1 aa ustawy o kierujących pojazdami nie zostały spełnione.

Sąd ocenił jako prawidłowe stanowisko organów, że skarżąca przekraczając w obszarze zabudowanym dozwolona prędkość o 54 km/h, nie działała w warunkach stanu wyższej konieczności. Syn skarżącej nie znajdował się w stanie bezpośredniego zagrożenia życia i zdrowia, a skarżąca nie była jedyną osobą, która mogła udzielić

mu pomocy. Poświęcenie dobra, jakim jest bezpieczeństwo drogowe (a w konsekwencji zdrowie i życie użytkowników drogi) dla ratowania stanu zdrowia syna skarżącej, nie było jedyną możliwą formą przeciwdziałania niebezpieczeństwu, gdyż stan zdrowia syna skarżącej nie był na tyle poważny, by wymagał interwencji lekarskiej.

12. Ustawa z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (t. j. Dz. U. z 2020 r., poz. 821) – dalej u.w.r.

III SA/Gd 807/19

Pismem z dnia 7 października 2019 r. Miejski Ośrodek Pomocy Rodzinie poinformował wnioskodawców, że nie otrzymali wstępnej akceptacji do udziału w szkoleniu dla kandydatów na rodzinę zastępczą niezawodową. W uzasadnieniu pisma powołano art. 44 u.w.r. Wyjaśniono, że ze sporządzonej przez psychologa opinii wynika brak odpowiednich predyspozycji do pełnienia funkcji rodziny zastępczej niezawodowej.

Sąd stwierdził bezskuteczność powyższej czynności Prezydenta Miasta. Sąd wskazał, że spełnienie wymogu określonego przepisem art. 42 ust. 1 pkt 5 lit. b/ u.w.r., odnoszącego się do kwalifikacji psychologa wystawiającego opinię w postępowaniu o pełnienie funkcji rodziny zastępczej, powinno być w sposób oczywisty wykazane przez organ na etapie prowadzonego postępowania. Odpowiednie dokumenty potwierdzające kompetencje psychologa, bądź kopie tych dokumentów, powinny zostać złożone do akt, warunkują one bowiem prawidłowość prowadzonego postępowania, w tym odpowiednie zgromadzenie materiału służącego wydaniu rozstrzygnięcia przez organ. W przekazanych do Sądu aktach sprawy brak jest informacji (dokumentów) potwierdzających kwalifikacje psychologa sporządzającego w niniejszej sprawie opinie o kandydatach.

Akceptacja do odbycia szkolenia organizowanego przez organizatora rodzinnej pieczy zastępczej, jest jedynie wstępnym etapem rozpoczęcia pracy w charakterze rodziny zastępczej, nieprzesądzającym ostatecznie o kwalifikacji do pełnienia takiej funkcji. Uznać zatem należy, że organ, rozpoznając wniosek kandydatów o objęcie szkoleniem do pełnienia funkcji rodziny zastępczej, winien wyrazić zgodę na odbycie przez wnioskodawcę takiego szkolenia, w sytuacji gdy stwierdzi, że zasadniczo spełnia on warunki wymienione w art. 42 ust. 1 i 2 u.w.r., natomiast odmowa udzielenia takiej akceptacji, mającej - co istotne - charakter wstępny, może nastąpić jedynie w sytuacji, gdy w sposób niebudzący wątpliwości, a więc z uwagi na zachodzące jednoznacznie negatywne okoliczności, jest oczywiste, że wyłączona jest możliwość odbycia opisanego szkolenia przez kandydata, wobec niespełnienia przesłanek sprawowania pieczy zastępczej.

III SA/Gd 842/19

Samorządowe Kolegium Odwoławcze utrzymało w mocy postanowienie Miejskiego Ośrodka Pomocy Rodzinie o odmowie wydania zaświadczenia kwalifikacyjnego do pełnienia funkcji rodziny zastępczej niezawodowej przez skarżącą.

W podstawie prawnej rozstrzygnięcia wskazano art. 123 ust. 2, art. 219 k.p.a., art. 45 u.w.r. Uzasadniając postanowienie, organ wskazał, że na podstawie posiadanej dokumentacji oraz w toku procesu kwalifikacyjnego ustalono, że strona nie daje rękojmi należytego sprawowania pieczy zastępczej.

Sąd uchylił powyższe postanowienia organów obu instancji wskazując, że z uwagi na specyficzny stan faktyczny niniejszej sprawy, jej rozpoznanie nie może być dokonane w oderwaniu od konsekwencji jakie odmowa wydania zaświadczenia kwalifikacyjnego rodzi dla małoletnich dzieci przy równoległe toczącym się postępowaniu przed Sądem Rejonowym w sprawie wniosku skarżącej o umieszczenia

dzieci w rodzinie zastępczej.

W ocenie Sądu organy w sposób nieuzasadniony zrównują pojęcie dania ręką z dostarczeniem całkowitej pewności, że powierzenie danej osobie funkcji rodziny zastępczej nie będzie się wiązało z żadnymi lub jakimikolwiek trudnościami. To, czy skarżąca spełnia wymogi konieczne dla wydania zaświadczenia kwalifikacyjnego powinno być rozważone i ocenione przez organ po zakończonym szkoleniu.

Organy poczyniły ustalenia bez uzyskania opinii uprawnionego psychologa, o której mowa w art. 42 ust. 1 pkt 5 lit. b u.w.r. Poprzestaly na opinii określonej przez organ jako „opinia pedagogiczna” lub „negatywna opinia trenerska” sporządzona przez osoby, które prowadziły szkolenie.

13. Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 25 czerwca 2010 r. w sprawie szkolenia i egzaminowania osób ubiegających się o uprawnienie do wykonywania prac podwodnych (Dz. U. Nr 126, poz. 856 ze zm.)

III SA/Gd 570/20

Pismem z dnia 18 grudnia 2018 r. Komisja Kwalifikacyjna dla Nurków poinformowała skarżącego, że wniosek o przeprowadzenie egzaminu na uprawnienia Kierownika Prac Podwodnych III klasy złożony został nieprawidłowo. Wnioskodawca użył błędnego formularza oraz skierował wniosek bezpośrednio do Dyrektora Urzędu Morskiego.

Sąd stwierdził bezskuteczność wyżej wskazanej czynności, powołując treść § 10 ust. 6 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 czerwca 2010 r. Przepisy ustawy z dnia 17 października 2003 r. o wykonywaniu prac podwodnych (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1970 ze zm.), oraz przepisy rozporządzenia nie przewidują szczególnej formy wniosku o przeprowadzenie egzaminu na uprawnienia kierownika prac podwodnych III klasy.

14. Ustawa z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (t.j. Dz. U. z 2020 r., poz. 295 ze zm.)

III SAB/Gd 27/20

W sprawie ze skargi na beczynność i przewlekłość postępowania Szpitala w związku z pismem skarżącego z dnia z dnia 28 sierpnia 2019 r. dotyczącym kwestionowania opinii psychologicznej, Sąd odrzucił skargę.

W ocenie Sądu Szpital w zakresie działalności leczniczej nie jest organem administracji publicznej, lecz jest podmiotem leczniczym w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy o działalności leczniczej, wykonującym działalność leczniczą rozumianą jako udzielanie świadczeń zdrowotnych. Wykonując działalność leczniczą Szpital nie wykonuje funkcji organu administracji publicznej i nie podejmuje rozstrzygnięć o charakterze decyzji administracyjnych, czy też innych aktów lub czynności z zakresu administracji publicznej. W konsekwencji, działanie czy też brak podejmowania działania (beczynność), a także prowadzenie postępowania dłużej niż jest to niezbędne do załatwienia sprawy (przewlekłość), przez ten podmiot w zakresie prowadzonej działalności leczniczej nie może być przedmiotem skargi do sądu administracyjnego. Opinia psychologiczna nie stanowi decyzji administracyjnej, postanowienia administracyjnego, ani innego aktu lub czynności z zakresu administracji publicznej.

15. Ustawa z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności (t. j. Dz. U. z 2019 r.,

poz. 1397 ze zm.)

III SA/Gd 307/20

W sprawie w przedmiocie wymeldowania z pobytu stałego organy obu instancji zgodnie uznały, że skarżący opuścił miejsce pobytu stałego w sposób trwały i dobrowolny. Jako prawną podstawę rozstrzygnięcia wskazano art. 35 ustawy o ewidencji ludności.

Sąd podkreślił że wniesienie pozwu na podstawie art. 206 k.c. służy realizacji uprawnień skarżącego, wynikających z prawa współwłasności spornego lokalu (1/6 udziału). Wynika to wprost z treści pozwu, w którym żądanie dopuszczenia do współposiadania skarżący uzasadnia nabyciem spadku po zmarłym ojcu. Skarżący nie powołuje się na fakt posiadania lokalu, czy też jego utraty, jak również nie odnosi się do okoliczności wcześniejszego zamieszkiwania. Wskazuje tylko na usiłowanie wejścia do lokalu i brak kluczy. Wniesienie tego rodzaju pozwu zasadniczo nie ma na celu przywrócenia stanu poprzedniego lecz ochronę uprawnień wynikających z prawa własności.

Uwzględnienie przez sąd powszechny powództwa opartego na podstawie przepisu art. 206 k.c. (dopuszczenie do współposiadania i korzystania z rzeczy) nie oznacza, że strona wnosząca ten rodzaj powództwa wcześniej mieszkała w danym lokalu.